VISIT…

உள்ளம் மறக்குதில்லை உன்னை

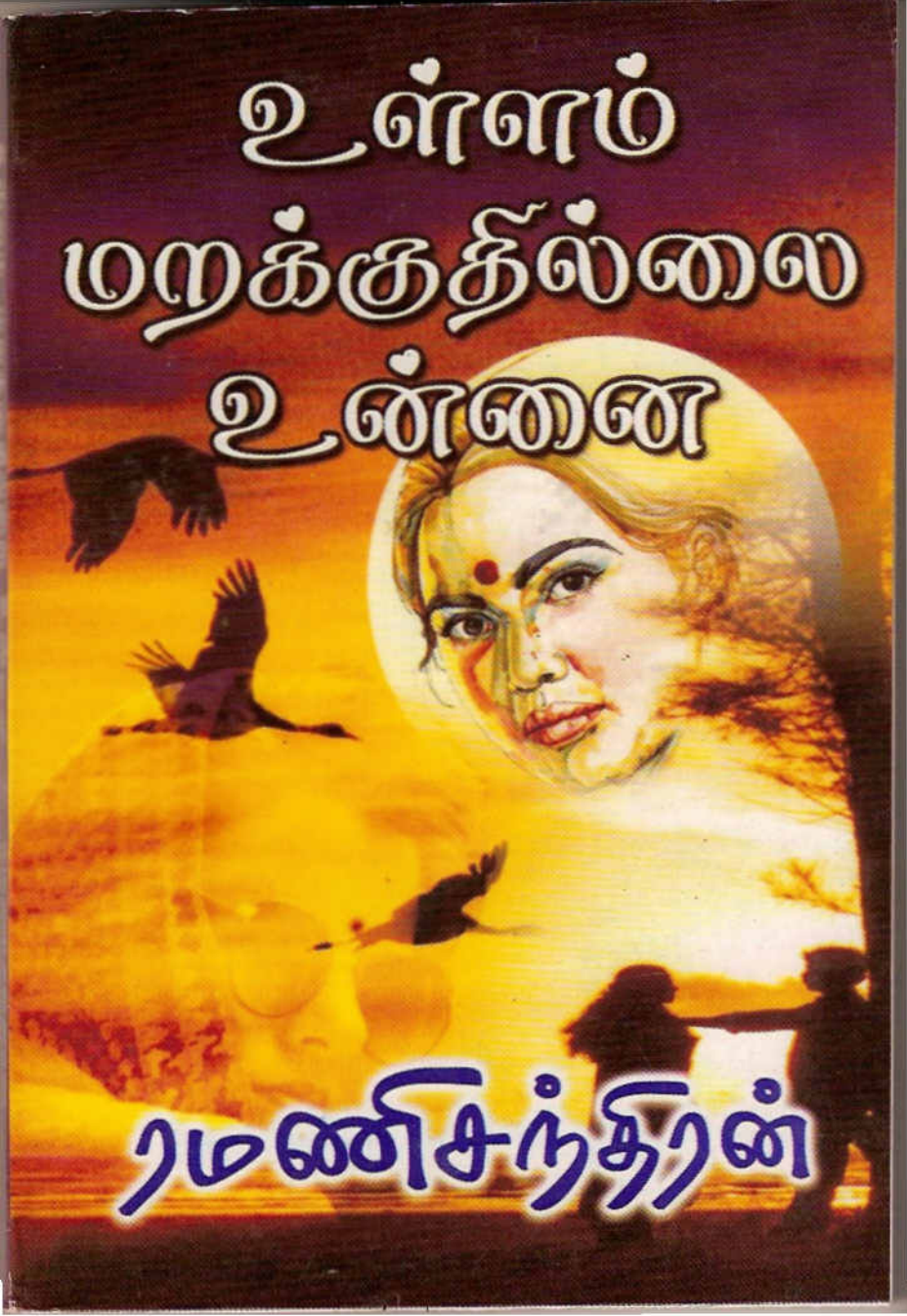

மணிசந்திரன்

உள்ளம் மறக்குதில்லை உன்னை

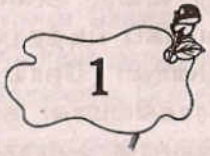

அவசர அவசரமாகக் காலை எட்டிப் போட்டு, ரஞ்சனி வேகமாக நடந்தாள்!

லேசாகக் கையைத் திருப்பி மணியைப் பார்த்தவாறே நடந்தவளுக்குக் காலுக்கு இறக்கை கட்ட முடியவில்லையே என்ற வருத்தம்! பறக்க முடியுமானால், எவ்வளவோ சீக்கிரமாக வீட்டுக்குப் போயிருக்கலாமே! பஸ்சுக்குக் காத்திருந்து, அது வந்தாலும், ஏற்கெனவே புளி மூட்டையாக அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் வண்டியில், தன்னையும் திணித்துக் கொள்ள முடியாமல், இரண்டு பஸ்சை விட்டு, மூன்றாவதில் வருவதற்குள் இவ்வளவு நேரம் ஆகிவிடுகிறது!

இதற்கு மேல், இன்று கிளம்பவே தாமதம் ஆகிவிட்டது! தனியார் அலுவலகங்களில் வேலை செய்வது, இது ஒரு பிரச்சினை! டாண் என்று ஐந்து மணிக்கு ஃபைலை மூடி

வைத்து விட்டுக் கிளம்பி விட முடியாது! 'இதை முடித்து விட்டுப் போ!' என்றால், முடித்து விட்டுத்தான் கிளம்ப முடியும்!

இதெல்லாம் நந்தனுக்கு எங்கே தெரிகிறது?

அவன் பள்ளியிலிருந்து வீடு வருகிற நேரத்தில் வாய்க்கு வயணமாக நல்ல சிற்றுண்டியுடன் தாயார் வீட்டில் இல்லை என்றால் அவ்வளவு கோபம் வருகிறது!

இப்போதெல்லாம், வீட்டில் இருந்தாலும் கோபம்தான்!

நாலைந்து வயது வரை, அவனால் பிரச்சினையே இருக்கவில்லை! நன்றாகப் படித்தான், விளையாடினான், உண்டான், உறங்கினான்! நோய் நொடி என்றுகூட எதுவுமில்லாத ஆரோக்கியமான குழந்தை! தடுப்பூசிகள் போடும்போது மட்டும்தான், கொஞ்சம் கஷ்டப்படுவான். அவனது கஷ்டத்தைப் பார்த்து, அவளும் வருத்தப்படுவாள்.

மற்றப்படி, அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதே, ரஞ்சனியின் புண்பட்ட மனதுக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்ததே! அந்தப் பொல்லாத நாட்களில், அவள் தொடர்ந்து உயிரோடு இருந்ததே, குழந்தை, குழந்தை என்று அவனுக்காகத்தானே! பிறகும், நொந்து தேய்ந்து விடாமல் இருந்தது, அவனால்தான்!

நந்தனின் மழலையிலும், பிள்ளைக் குறும்பிலுமாக, ரஞ்சனி சிரிக்கக் கூடத் தொடங்கிவிட்டாளே! ஓர் ஆண்டுக்கும் மேலாக, அவள் அடியோடு மறந்து விட்டிருந்த சிரிப்பு!

ஆனால்... அதன் பிறகு வேண்டாத பல கேள்விகள்! அவை, அவள் சற்றும் எதிர்பாராதவை என்று சொல்ல முடியாது! எப்போது வருமோ என்று உள்ளூர அவள் அஞ்சிக்

கொண்டிருந்த கேள்விகள்தான்! என்னென்ன பதில் சொல்லி, எப்படியெப்படி சமாளிக்க வேண்டும் என்றும்கூட, ரஞ்சனி கற்பனையில் கணித்து வைத்திருந்தவைதான்!

ஆனால், அவளது கணக்கீட்டில், பிள்ளையின் புத்திசாலித் தனத்தையும், விடா முயற்சியையும், ஏன், பிடிவாதத்தையும் கூடக் குறைவாக மதிப்பிட்டு விட்டாள் போலும்! கூடவே, கீழ்ப்படிதலுக்குச் சற்று அதிக மதிப்பெண்களும் கொடுத்து விட்டிருக்கிறாள்!

இப்போது, தினமும் திணறிக் கொண்டிருக்கிறாள்!

மகன் எப்போது, என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்ற கலக்கம், உள்ளூர எப்போதும் இருந்தது! அதனால், அவளது நிம்மதி, அடியோடு தொலைந்து போயிற்று!

இந்தக் கேள்விகளாவது ஓரளவு அவள் எதிர்பார்த்தவை எனலாம். பதில் சொல்ல இயலாது திணறினாலும், ஏதாவது பேச்சை மாற்றியேனும் சமாளித்திருக்கக் கூடும்!

ஆனால், அவன் விரும்பிய பதில் வராது போகவும், நந்துவின் நடவடிக்கைகள் மாறிய விதம்தான், இப்போது ரஞ்சனியை அதிர வைத்துக் கொண்டிருந்தது!

ஆனால், அவன் விரும்பிய பதில்களை, அவளால் ஒருபோதும் கொடுக்க முடியாது!

எனவேதான், மற்ற வகைகளில், மகன் மனதைக் குளிர்விக்க, அவள் முயன்று கொண்டிருந்தாள்!

சிக்கனம், சேமிப்பைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு, மகன் விரும்பிய உணவு வகைகள், உடை, விளையாட்டுச் சாமான்கள் என்று, அவளால் இயன்ற மட்டும் செய்வதும், வாங்கிக் கொடுப்பதுமாக இருந்தாள்.

சக்திக்கு மீறிய முயற்சிதான்! நந்தகுமாரன் கேட்ட கிரிக்கெட் செட்டுக்காக, முந்தைய சேமிப்பில்கூடக் கை வைக்கும்படி ஆயிற்று!

எதோ, ஒரு சில ஆண்டுகள்! அவற்றைச் சமாளித்து விட்டால், நந்தனுக்கு விவரம் புரிகிற வயதாகிவிடும். தாயின் நியாயம் அறிந்து, நல்லபடியாக நடந்து கொள்வான்!

ஆனால், அவளது நம்பிக்கை பலன் தருமா இல்லையா என்பதில், அவளுக்கே சந்தேகம் இருந்தது.

காரணம், இப்போதைக்குச் சமாளித்துக் கொண்டிருப்பதாக அவள் எண்ணியதுகூட, அவ்வப்போது, பொய்த்துப் போய்க் கொண்டிருந்தது!

ஏதாவது வாங்கிக் கொடுத்த அன்று, மகிழ்ச்சியோடு சுற்றுகிற பையன், மறுநாளே முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, "அப்பா நம்மோடு இருந்தால், அந்த அசோக்குக்கு மாதிரி, எனக்கும் கிரிக்கெட் ஆடச் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்! நானும் நிறைய ரன் எடுத்திருப்பேன்! இன்றைக்கு நான் 'டக் அவுட்.' எல்லாரும் சிரித்தார்கள்! எனக்கு அப்பா வேணும்!" என்று அழுதான்!

இதற்கு, அவள் என்ன செய்ய முடியும்?

"வா, நான் கற்றுத் தருகிறேன்!" என்று முயன்று பார்ப்பாள். ஆனால், அவளுக்கே சரிவரத் தெரியாததை, அவள் எப்படிக் கற்றுக் கொடுப்பது? அத்தோடு, வெளி வேலையும் வீட்டு வேலையுமாக, ஓய்வுக்குக் கெஞ்சும் உடலை வைத்துக் கொண்டு, எத்தனை தரம் ஓடிஓடிப் பந்தைப் பொறுக்குவது? போடுவது? கை கால்கள் சோர்ந்து உட்கார்ந்து விடுவாள், அவள்!

கடைசியாக, கிரிக்கெட் கற்றுக் கொடுக்கப் போய், சும்மா சும்மா உட்கார்ந்து கொள்கிற சோம்பேறி என்று மகனின் மதிப்பில் தாழ்ந்ததுதான் ரஞ்சனிக்கு மிச்சமாயிற்று!

இந்த ஒன்பது வயதுச் சிறுவனையே சமாளிக்க முடியவில்லையே! இன்னும், இவனுக்கு அரும்பு மீசை முளைக்கிற காலத்தில், அவள் என்ன செய்யப் போகிறாள்?

அரும்பு மீசையோ, அவனுடைய தந்தையைப் போல அடர்ந்த மீசையோ!

எண்ணம் கொண்டு வந்த உருவத்தை மனத்திரையிலிருந்து அழிக்க முயன்றவளாய் வேகமாக நடந்து வீட்டை அடைந்த ரஞ்சனி திகைத்தாள்.

வீடு பூட்டியபடி இருக்கிறது என்றால், நந்தகுமாரன் இன்னமும் வீடு வரவில்லை என்றுதானே அர்த்தம்?

மூன்றரை மணிக்கு முடிகிற பள்ளி! ஒரு மணி நேரம் விளையாட்டுப் பயிற்சி இருந்தாலும்கூட, நாலே முக்கால், ஐந்து மணிக்குள் வீட்டுக்கு வந்திருக்க வேண்டுமே!

வீட்டுக்கு வந்து, அவனுக்கென்று, பாக்கெட் மாவைக் கொண்டு செய்து வைத்திருந்த குலோப்ஜாமுன்களைத் தின்றுவிட்டு, விளையாடப் போயிருப்பானோ?

தன் சாவியைக் கொண்டு, கதவைத் திறந்து, உள்ளே சென்றால், குலோப்ஜாமுன் பாத்திரம் திறக்கப்படாமல் அப்படியே இருந்தது!

யோசனையோடு எதிர் வீட்டுக்குச் சென்று கேட்டால் பிள்ளை இன்னமும் வரவே இல்லை என்று, அவளது சாவி மாட்டியிருந்த இடத்தைக் காட்டினார்கள்!

எப்போதும், அவர்களிடம் ஒரு சாவியை ரஞ்சனி கொடுத்து வைத்திருப்பாள்! இந்த வீடும் அவர்களதுதான்! சின்ன வயதிலேயே, தாயாகித் தன்னந்தனியே வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்த ரஞ்சனியிடம், கணவன், மனைவி இருவருக்குமே, ஒரு பரிவு உண்டு!

நந்தகுமாரன் பிறந்து வளர்வதையும் அருகில் இருந்து பார்ப்பவர்கள் அல்லவா? பல தருணங்களில், அந்த அம்மாவே, நந்துவோடு கூட வந்து, கதவைத் திறந்து, ரஞ்சனி செய்து வைத்திருப்பதைப் பிள்ளைக்கு எடுத்து ஊட்டிச் சாப்பிட வைத்துக் கை கழுவி விடுவதுண்டு!

நந்தனுக்கு ஏழு வயது ஆகும் வரை, அதெல்லாம் முடிந்தது. ஆனால், ஏழாவது வயதில் நண்பர்களோடு, கிரிக்கெட், ஃபுட்பால் என்று வெளியே விளையாட ஓடியதில் இருந்து, எல்லாமே மாறிப் போயிற்று!

என்னென்னவோ கருத்துகள்!

அவன் பெரியவன் ஆகிவிட்டானாம்! இப்படி யாரும் அவனுக்கு ஊட்டக் கூடாதாம்! அம்மா உட்பட யாரும்! அவனே சாப்பிடுவானாம்! கை கழுவிக் கொள்வானாம்! உடம்பு கழுவுவானாம்! துடைப்பானாம்! எல்லாமே அவனே செய்து கொள்வானாம்!

தலை வாருவதுகூட, அப்பா கூட இருந்தால், ஆண் பிள்ளைக்கு ஆண் பிள்ளையாகச் செய்யலாமாம்! ஆனால், பெண்களுக்கு இதெல்லாம் சரியாக வராதாம்!

பெரிய ஆள் போலப் பேச்சைப் பார் என்று, முதலில் ரஞ்சனிக்குச் சிரிப்புதான் வந்தது!

ஆனால், விரைவிலேயே, 'அப்பா'ப் பாட்டு அதிகரிக்கவும், திணறினாள்.

அப்பா எங்கே, எப்போ வருவார் என்பதில் இருந்து, 'ஏன் வரவில்லை? உன்னைப் பிடிக்கவில்லையா? என்னைப் பிடிக்காதா?' என்று வளர்ந்து, அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும், என்னை அப்பாவிடம் கூட்டிப் போ என்ற உருப் போடலில் வந்து நின்றது.

அதற்கு வழியில்லை என்றால், சிறுவன் ஆத்திரப்பட்டான்.

தன் ஆத்திரத்தைப் பல்வேறு வழிகளில் காட்டினான்.

காலையில் எழுப்ப எழுப்ப எழுவதில்லை! ஐந்து வயதில், அம்மாவோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு, போர்வையை மடித்து வைத்தவன், இப்போது அப்படியே விட்டுச் சென்றான்! காலையில் பாடத்தைத் தொடுவதே இல்லை!

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒழுங்காக உண்பதில்லை!

ஆரோக்கியமான பையன் என்பதால், ஒரேயடியாகப் பட்டினி கிடக்க அவனால் முடிவது இல்லை! ஆனால், குடிக்கக் கொடுக்கும் பால், பாதி தரையில் கொட்டிக் கிடக்கும்! சாப்பாடும் அப்படியே!

அதைத் துடைத்துச் சுத்தப் படுத்தும் வேலை ஒன்று அதிகப்படியாக அவளுக்கு வந்து சேரும்!

வேலையை விடவும், மகன் சரியாகச் சாப்பிடவில்லையே என்பதுதான் ரஞ்சனிக்கு அதிக வேதனையாக இருக்கும்! நிறைய உண்டு, நன்றாக வளர வேண்டிய வயதில் அரை குறையாக உண்டால், வளர்ச்சி குறைந்து போகுமோ என்று மிகவும் கவலைப்படுவாள்!

ஆறடிக்கும் சற்று அதிக உயரம், நந்தனுடைய தந்தை! அதற்குக் குறையாமல் இவன் வளர வேண்டாமா? இவன் சரியாகச் சாப்பிடாமல் நரங்கிப் போனால், பிள்ளைக்குச்

சரியாகச் சாப்பாடுகூடக் கொடுக்கவில்லை என்று, நாளைக்கு அவளை அல்லவா குற்றம் சாட்டுவார்கள்!

எண்ணும்போதே, நெஞ்சைக் கசக்கிப் பிழிவது போன்ற வேதனை அவளுக்கு!

இப்படி ஒரு பிள்ளை இருப்பதையே, அங்கே யாரும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை! அப்படி இருக்க, அப்பனைப் போல வளர்க்கவில்லை என்று, அவளை யார் வந்து, என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்?!

''என்ன ரஞ்சனி? என்னம்மா? ஒன்றும் கவலைப்படாதே! பாவம், சின்னப் பையன்தானே! நண்பர்களோடு எங்காவது விளையாடிக் கொண்டு இருப்பான்! பயப்படும்படியாக அவனுக்கு ஒன்றும் நேர்ந்திராது! நான் வேண்டுமானால், அங்கிளை அனுப்பி, நந்தனைத் தேடச் சொல்லட்டுமா?'' என்று, எதிர் வீட்டம்மா அவளை உலுக்கிக் கேட்ட பிறகே, தன்னை வாட்டி வதைக்கும் நிரந்தர வலியை வெளிக்காட்டி விட்டோம் என்று, ரஞ்சனிக்குப் புரிந்தது.

''ஐயோ, அதெல்லாம் வேண்டாம், ஆன்ட்டி! இதற்காகக் காலில் மூட்டு வலிக்காகத் தைலம் தடவிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் அங்கிளைத் தொல்லை செய்வதா? பக்கத்துப் பார்க்கில்தான், நந்து விளையாடிக் கொண்டு இருப்பான்! சாப்பிடாமல் கொள்ளாமல் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்கிறானே என்று நினைத்ததும், மனதுக்குக் கஷ்டமாகி விட்டது! வேறு ஒன்றும் இல்லை! நான் போய், அவனைப் பார்த்து அழைத்து வருகிறேன்!'' என்று கிளம்பிச் சென்றாள்.

எண்ணியது போலவே, நந்தகுமாரன் பக்கத்துப் பூங்காவில்தான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், தாயைக் கண்ட பிறகும், காணாததுபோல, அவன் தொடர்ந்து விளையாடியது, ரஞ்சனிக்கு மனதில் வலித்தது!

அவளுக்கு வாழ்வில் இருக்கும் ஒரே ஆதாரம், நந்தகுமாரன்தான்! அவனும் வெறுத்து விட்டால், அவள் எங்கே போவாள்?

இப்போது, மகனைக் கூப்பிடுவதா? கூப்பிட்டும் காது கேளாதது போல இருந்தால் என்ன செய்வது?

முதலில் இந்தப் பிள்ளைகள் முன்னிலையில் கேவலம்! அடுத்து, மற்ற சிறுவர்கள் மூலம், அவர்களுடைய பெற்றோருக்குப் போகும்! அப்புறம், அவர்கள் நடுவிலும் அவமானம்!

செய்வது புரியாமல் ரஞ்சனி நிற்கையில், நல்ல வேளையாகக் கூட விளையாடிய சிறுவன் ஒருவன் அவளைப் பார்த்துவிட்டு, ''ஏய், நந்தகுமாரன் அம்மா கூப்பிட வந்து விட்டாங்கடா! நாமும் போகலாம்! இப்போதே நேரமாகி விட்டது! இருட்டி விட்டால், அப்பா அடிப்பார்டா!'' என்று கூற, எல்லோரும் அவரவர் விளையாட்டுக் கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டு கலைந்தனர்.

முதலில் அவளைப் பார்த்த பையன், அருகில் வந்து, ''வணக்கம், ஆன்ட்டி!'' என்று விட்டு ஓடியது. ரஞ்சனிக்கு ஆறுதலாகக் கூட இருந்தது! நந்துவுடைய நண்பர்கள் ஒன்றும் மோசமில்லை! இவர்களோடு பழகும்போது, இவனும் மோசமாகி விட மாட்டான்!

உள்ளூர ஆறுதலோடு மகனின் கையைப் பிடித்தால், அவன் உதறி விலகிக் கொண்டான்! ''கையெல்லாம் பிடிக்காதீங்க! யாராவது பார்த்தால், குட்டிப் பாப்பா என்று

சிரிப்பாங்க! நான் ஒன்றும் சின்னப் பாப்பா இல்லை, கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்க! எனக்குத்தான் வீட்டுக்கு வழி தெரியுமே! நீங்க ஏன் வந்தீங்க?'' என்று அவன் மேலும் குறைப்படவும், மகன் ஒதுங்கிப் போகிறானே என்ற வருத்தத்தோடு, ரஞ்சனிக்குச் சிரிப்பும் வந்தது!

பெரிய மனிதன் போல, என்ன பேச்சுப் பேசுகிறான்!

பூங்கா வாயிலை அடைந்ததும், அங்கே வைத்திருந்த புத்தகப் பையை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, கிரிக்கெட் மட்டையையும் எடுத்துக் கொண்டான் சிறுவன்.

''நான் வேண்டுமானால் கொண்டு வரட்டுமா?'' என்று கையை நீட்டியவளிடம் மட்டையைக் கொடுத்துவிட்டு, ''இப்போவே சொல்லி விடுகிறேன்! வீட்டுக்குப் போய், என்னைத் திட்டக் கூடாது! இன்னைக்கு ப்ராகிரஸ் கார்டு தந்தாங்க. மார்க் நல்லா வரலை! அப்பா என் கூட இருந்து சொல்லிக் கொடுத்திருந்தா, நிறைய மார்க் வந்திருக்கும்! நீங்கதான் அப்பாவைக் கூட்டிக்கிட்டு வரவே மாட்டேன் என்கிறீங்களே! உங்களாலே, நான் இந்தத் தடவை, பதினெட்டாவது ராங்க்!'' என்று, தான் படிக்காததற்கான பழியைத் தாயின் மீது சுமத்தினான் பையன்!

ரஞ்சனி திகைத்துப் போனாள்!

பாடம் கற்றுக் கொடுக்கக் கூப்பிட்டால், 'எனக்கு எல்லாம் தெரியும்!' என்று முகத்தில் அடித்த மாதிரிக் கூறியதென்ன! இப்போது, சொல்லிக் கொடுக்க அப்பா இல்லாததால், மார்க் குறைந்துவிட்டதாகச் சாக்குச் சொல்வதென்ன!

ஏதோ முசுட்டுத்தனம், கொஞ்ச நாள் கழித்து, எப்படியோ சரியாகிவிடும் என்று நினைத்துப் பொறுத்துப் போனால், கடைசியில், வருங்கால நல்வாழ்வுக்கு ஆதாரமான படிப்பையே தொலைத்து வாழ்க்கையை நாசமாக்கிக்

கொள்வான் போலிருக்கிறதே என்று எண்ணியவள், இதை எப்படிச் சீர் செய்வது என்று புரியாமல், ரொம்பவே மிரண்டு போனாள்!

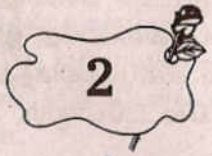

விஷயம் அத்தோடு முடியவில்லை!

பள்ளிக்கு வந்து, வகுப்பு ஆசிரியையைக் கண்டு செல்லுமாறு, ரஞ்சனிக்குத் தாக்கீது வந்தது.

அது தாக்கீதுதான்! சற்று எரிச்சலையும் கோபத்தையும் குறிப்பாகக் காட்டிய கட்டளை!

ப்ராகிரஸ் ரிப்போர்ட்டை எடுத்துக் கொண்டு, உள்ளூரப் பெருமையுடன் அவள் பள்ளிக்குச் சென்றதும், சினேகமாய் முறுவலித்து, 'உங்களுக்கென்னம்மா? நன்றாகப் படிக்கிற அருமையான பிள்ளை! நீங்களெல்லாம், இந்த ஓப்பன் டேக்கு வர வேண்டியதே இல்லை!' என்று, வகுப்பு ஆசிரியை சொல்வதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியோடு வீடு திரும்பும் இனிய அனுபவம், இப்போது கிடையாது என்று சொல்லாமல் சொன்ன கடிதம்!

வேலைக்கு அரைநாள் விடுப்பு சொல்லிவிட்டு, காலையில் பள்ளிக்குச் சென்றால், ஆசிரியை ரஞ்சனியை வறுத்தெடுத்து விட்டார்!

''வேலையை விட்டுவிட்டு, ஆடு, மாடு வளர்க்கப் போகிறீர்களா? மேய்ப்பதற்கு ஆள் வைத்துச் சம்பளம் கொடுத்துக் கட்டுப்படி ஆகாது என்று, படிப்பை நிறுத்தி, உங்கள் பிள்ளையை ஆடு மாடு மேய்க்க அனுப்பப் போவதாகத்

திட்டமா?'' என்று வகுப்பு ஆசிரியை கேட்ட விதத்திலேயே, ரஞ்சனிக்குக் கைகால் வெலவெலத்துவிட்டது!

''என்ன மேடம் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? இவ்வளவு சம்பளம் கட்டிப் படிக்க வைப்பதே, இவன் படித்துப் பெரிய ஆள் ஆக வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே!'' என்று அவள் அழாக் குறையாகக் கேட்டபோதும், ஆசிரியையின் மனம் இளகவில்லை!

''பின், ஏன் இவன் இவ்வளவு மோசமாக மதிப்பெண் வாங்கியிருக்கிறான்? உண்மையிலேயே, இவன் படித்துப் பெரிய ஆள் ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உங்களுக்கு இருந்திருந்தால், பையனை வீட்டில் படிக்கச் சொல்லிக் கண்காணித்திருக்க மாட்டீர்களா? உங்களுக்குத்தான் அக்கறையே இல்லையே!'' என்று, அப்போதும், ஆசிரியை அவளைத்தான் குறை கூறினார்.

அதற்காக, அவர்மீது ரஞ்சனி ஆத்திரப்பட வழியில்லை! அவள் பெற்ற மகன் மீது அவருக்குள்ள அக்கறையால்தானே, ஆசிரியை இப்படிக் கடுமையாகப் பேசுவதே! நன்றாகப் படிக்கக் கூடிய சூட்டிகையான பையன் நாசவழி போகிறானே என்கிற ஆதங்கம்!

இந்த அடிப்படையைப் புரிந்து கொண்டதினாலேயே, ரஞ்சனிக்கு ஆசிரியையின் பேச்சில் வெறுப்போ, கோபமோ வரவில்லை! மாறாக, மகனை எப்படித் திருத்துவது என்ற கவலைதான் பூதமாய் மனதை மருட்டியது!

கடைசியாக, ''மாதாந்திரப் பரீட்சையிலேயே இவ்வளவு மோசமாகச் செய்திருக்கிறான்! இப்படியே போனால், நெருங்கிவிட்ட அரையாண்டுத் தேர்வில் எல்லோருக்கும் கடைசியாகி, தலைமை ஆசிரியை கூப்பிட்டுத் திட்டும்படி

ஆகிவிடும்! அதற்குள், ஏதாவது செய்து, நந்தகுமாரனைத் திருத்தப் பாருங்கள்!'' என்றார் ஆசிரியை

நம்பிக்கையற்றுத் தலையாட்டிவிட்டு, மகனை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினால், வகுப்பை விட்டு வெளியே வந்ததுமே, ''பெரிய மிஸ் என்னைக் கூப்பிட்டுத் திட்டினால், அப்புறம், நான் பள்ளிக்கே போக மாட்டேன்!'' என்று அறிவித்தான் மைந்தன்.

''நீ ஒழுங்காகப் படித்து நல்ல மதிப்பெண் வாங்கினால், அவர்கள் உன்னைத் திட்டவே மாட்டார்களே!'' என்று, மகனை மடக்க முயன்றாள் அன்னை!

ஆனால், ''என் சிநேகிதர்களுக்கு மாதிரி, எனக்கும் அப்பா வந்து சொல்லிக் கொடுத்தால்தானே, என்னாலே படிக்க முடியும்? மற்றப்படி, எனக்குப் பாடமே புரியாதே!'' என்று, சிறுவன் பிடிவாதக் குரலில் திருப்பியடித்தான்!

இந்த அப்பாவை வரவழைக்க வழியே கிடையாது என்று, இவனுக்கு எப்படி உணர்த்துவது? என்ன சொன்னாலும் ஏற்க மறுக்கிறானே!

மகனின் எதிர் காலத்தை எண்ணும்போது, வெட்கத்தை விட்டு, அவன் தந்தையிடமே ஆலோசனை கேட்கலாமா என்றுகூட, ரஞ்சனிக்கு ஒரு தரம் தோன்றிவிட்டது!

ஆனால், அதனால் என்ன பயன்? கருவில் இருக்கும் போதே தன் பிள்ளை இல்லை என்று மறுத்தவன், இப்போது மட்டும் பிள்ளையின் எதிர்காலம் பேண ஓடி வரவா போகிறான்?

ஆனால், அவன் ஏன் அப்படிச் சொன்னான்?

இத்தனைக்கும், தாயை எதிர்த்துப் பிடிவாதமாக அவளை மணந்தவன், கடைசியில் வீண்பழி சொல்லி விரட்டினானே! ஏன்?

அதுவும், என்ன மாதிரிப் பழி!

மோகம் முப்பது நாளாய் முடிந்து போயிருந்தால், 'அம்மாதான் முக்கியம், நீ போய்விடு!' என்று நேரடியாகச் சொல்லியிருக்கலாமே! அதை விட்டு, கீழ்த்தரமாக, இப்படி ஒரு பழி சுமத்த வேண்டுமா?

இது, அவனுக்கும் கேவலமே. சொல்லப் போனால், அவனுக்குத்தான் அதிகக் கேவலம் என்று கூடவா புரியவில்லை?

புரியாத அளவுக்கு நரேந்திரன் முட்டாளோ, தன்மானம் அற்றவனோ கிடையாது! அப்படியிருக்க, ஏன் அநியாயமாகப் பழி சுமத்தினான்?

அதுவும், என்ன மாதிரிப் பழி!

அவளை விலக்கி, ஒதுக்கவென்றே கூறிய முழுக்க முழுக்கப் பொய்யான பழி! வேறு எதற்காகவும், மனமறிந்து, அந்தப் பழி சொல்ல முடியாது!

அப்படிப் பழி சுமத்தி விரட்டியவன், இப்போது மட்டும் எப்படி உதவ முன்வருவான்?

இதையே எண்ணி, மனதைக் குழப்பியவாறு, அலுவலகத்துக்குச் சென்றால், ரஞ்சனிக்கு அடுத்த அடி, அங்கே தயாராக இருந்தது! ரொம்பவும் பலவீனமாக, மெல்லத் தலை தூக்க முயன்று கொண்டிருந்த சின்னஞ்சிறு நம்பிக்கையையும், அடியோடு அழித்த அடி! நந்தகுமாரனுக்காக இனி ஒரு நாளும் அவனுடைய தந்தையிடம் எந்த வித உதவியும் அவள் கேட்கவே முடியாது என்று, அவளது உச்சந் தலைமேல், ஓங்கி அடித்துச் சொல்லியது, அந்த அடி!

ரஞ்சனிக்கு ஒரு பதிவுத் தபால் மூலமாக அவளுடைய கணவன் அனுப்பியிருந்தது, விவாகரத்து நோட்டீஸ்!

பிள்ளையை மட்டுமே தன்னதில்லை என்று மறுத்தவன், இப்போது அவளையும் தன்னவள் இல்லை என்று, அவளை விலக்கிவிட ஏற்பாடு செய்திருந்தான்!

இவனா, இந்தப் பிள்ளைக்காக விரல் அசைத்துவிடப் போகிறான்?

ரஞ்சனியுடைய கணவனுக்குத்தான், அவளுடைய பிள்ளை மட்டுமல்ல, அவளுமே வேண்டியிருக்கவில்லையே!

இத்தனை ஆண்டுகளாகக், கணவன் என்று ஒருவன் எங்கோ இருக்கிறான் என்றிருந்த சிறு திடம்கூட, இனி இல்லாமல் போகப் போகிறது!

கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது, ரஞ்சனிக்கு!

மின்னாமல், முழங்காமல் திடுமெனத் தலையில் விழுந்த இடி என்று சொல்ல முடியாது! நரேந்திரனைப் பிரிந்து வந்த பிறகு, இந்த ஒன்பது ஆண்டுகளாக, அவள் எப்போதுமே எதிர்பார்த்ததுதான்!

முதலில் சில ஆண்டுகள், தினம் தினமுமே இப்படியொரு நோட்டீசைக் கலக்கத்துடன் அவள் எதிர்பார்த்தவள்தான். நாளாக நாளாக, மற்ற பிரச்சினைகளில் மனம் ஈடுபட, ஈடுபட, அந்தக் கலக்கத்தின் தீவிரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து, என்றோ நடக்கப் போகும் ஒரு சாதாரண விஷயமாக நினைக்கத் தொடங்கியிருந்தாள் அவள்!

அப்படித்தான்... சாதாரண விஷயமாக எண்ணத் தொடங்கி விட்டதாகத்தான், அவளே நினைத்தாள்!

ஆனால், நரேந்திரன் மணவிலக்கை வேண்டியிருப்பதைக் கண் முன்னே வெள்ளைத் தாளில், கறுப்பு எழுத்துக்களாகக் காண நேர்ந்தபோதுதான், அவளுக்கு உண்மை புரிந்தது!

இதைச் சாதாரணமாகக் கருதுவது, அவளால் இயலாத விஷயம்! நெஞ்சை அந்த அளவுக்குச் சுமையாக அழுத்தியது அவனது அறிவிப்பு!

தொடர்ந்து வேலை பார்க்க முடியாது என்று உணர்ந்து, பொது நிர்வாகியிடம் சென்று, ''உடம்பு சரியில்லை!'' என்று விடுமுறை கேட்டாள்.

என்ன நினைத்தாரோ, அவர் எரிந்து விழுந்தார்! ''என்னம்மா, அரை நாள் லீவு போட்டுவிட்டு நீ வந்ததே இப்போதுதான். அதற்குள் அடுத்த அனுமதியா? பேசாமல், முழு நாளும் விடுமுறை எடுத்திருக்கலாம் அல்லவா? இடையில், நீயும் அலுவலகம் வந்ததாக, என்ன பாவலா?'' என்று கேட்டார் அவர்!

அதன் பிறகுதான், நந்தனின் பள்ளிக்குச் செல்வதற்காகக் காலையில் விடுமுறை எடுத்தது நினைவு வர, ''சாரி சார்! அது பள்ளிக்காக... இப்போதுதான் தலைவலி... இருக்கட்டும், சார்! நான் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்துவிட்டே போகிறேன்!'' என்று விட்டுத் தன் இடத்துக்குச் சென்று அமர்ந்தாள் அவள்.

''ச்சு! என்னமோ பெண்கள்! நினைத்தால், நினைத்தபடி ஆடுவது!'' என்று முணுமுணுத்தபடி, தன் வேலையைத் தொடர்ந்தார் நிர்வாகி!

'விடியா இரவே, முடியாப் பகலே' என்பதுபோல, வேலையும் வேலை நேரமும் முடிவு பெறாமல் அன்று இழுத்துக் கொண்டே சென்றன. மனதை வேலையில் முழுமையாகச் செலுத்த அவளால் முடியாததும், அன்றைய வேலை இழுத்துக் கொண்டு போனதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்!

ஆனால், எப்படியோ ஒரு வழியாக, அன்று வீட்டுக்குக் கிளம்புகையில், ரஞ்சனி மிகவும் களைத்து விட்டிருந்தாள்.

அப்பாடி என்று வீட்டை அடைந்தால், அப்போதும் அவளது தலைவிதி, அவளை விடுவதாக இல்லை! அவளது உறவென்று ஒத்துக் கொள்ளக் கூடிய ஒரே ஜீவனிடமிருந்து வந்திருந்த கடிதம், மேலும் அவளைச் சோர்வடையச் செய்தது!

என்றைக்குமே ரஞ்சனியுடைய அத்தை பார்வதி தம்பி மகளிடம் பாசத்தைக் கொட்டி அரவணைத்தது கிடையாது தான். ஆனால், தம்பியும், தம்பி மனைவியும் விபத்தில் இறந்தபோது, பதினாலு வயதுப் பெண்ணான ரஞ்சனியின் எதிர்காலப் பொறுப்பை ஏற்கத் தயங்கி மற்ற உறவுகள் விலகியபோது, தன் வீட்டில் ரஞ்சனிக்கு இடம் கொடுத்தது அவள்தான்.

அப்போதும், தம்பி மகள் மீது, பார்வதி ஆசை பாசங்களைப் பொழிந்து விடவில்லை! 'தலைக்கு மேல் ஒரு கூரையைத் தருகிறேன், இங்கே இரு. படி. அதற்கு மேல், எதற்கும் என்ன எதிர்பார்க்காதே!' என்று சொல்லித்தான் பெண்ணைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றாள்.

அதன்படிதான் நடந்து கொண்டாள்.

ஆனால், ஆதரவான பெற்றோரை இழந்த பேரிடியுடன், அதுவரை நன்றாகப் பழகிவந்த மற்ற உறவுகள் கைகழுவிச் சென்ற விதத்தில், கதி கலங்கிப் போயிருந்த ரஞ்சனிக்கு அதுவே பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

யார் துணையும் இல்லாமல், நடுத் தெருவில் நிற்க நேருமோ என்றல்லவா, அவள் மிரண்டு போயிருந்தாள்!

பொதுவாக இந்த அத்தையிடம் ரஞ்சனிக்கு அவ்வளவாக ஈடுபாடு கிடையாதுதான். எப்போதாவது சந்திக்கும்

தருணங்களிலும், அவளுடைய பெற்றோரிடம், செலவு, சேமிப்பு என்று சற்றுக் கடுமையாக அவள் பேசிக் கேட்டுத்தான் சின்னவளுக்குப் பழக்கம்!

'நான் சம்பாதிக்கிறேன், நான் செலவு செய்கிறேன்! உன்னிடம் கேட்டேனா?' என்று தந்தை கடுமையாக ஏதோ சொன்ன ஞாபகம்கூட, ரஞ்சனிக்கு லேசாக உண்டு!

தொடர்ந்து சில நாட்கள், தந்தையும், தாயும் உம்மென்று இருந்ததால், அத்தை மீது கொஞ்சம் வெறுப்பு உண்டு.

எனவே, அடைக்கலம் கொடுத்து அழைத்துச் சென்ற போதும், பார்வதியிடம் சிறு பயத்துடன், ஒதுங்கி நின்றுதான் பழகினாள்.

அந்தப் பயத்தையோ, ஒதுக்கத்தையோ போக்குவதற்குப் பார்வதியும் முயற்சிக்காததால் ஒரு வீட்டில், இரு அன்னியர் களாகவே அத்தையும் மருமகளும் வாழ்ந்து வந்தனர்!

நரேந்திரனின் மயக்கத்தில் ரஞ்சனி விழ, அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்! ஆனால், அந்த மயக்கம், தொடர்ந்த திருமணம் எதிலும், ''யோசித்துச் செய்!'' என்றது தவிரப் பார்வதி அதிகம் தலையிடவில்லை!

முப்பதே நாட்களில் நரேந்திரனைப் பிரிந்து அவள் திரும்பி வந்தபோதும், அப்படித்தான்!

''நரேந்திரன் வீட்டில் போய், ஏதேனும் பேச வேண்டுமா?'' என்று கேட்டதோடு சரி! ''வேண்டாம்!'' என்ற ரஞ்சனியின் ஒற்றைச் சொல் பதிலை ஏற்று, மேலே தொடராது விட்டு விட்டாள்!

அந்த ஊரில் இருக்க மனமின்றி, வெளியூரில் வேலை தேடிக்கொண்டு ரஞ்சனி கிளம்பியபோது, அவள் தடை செய்யவும் இல்லை!

தொடர்ந்த சில ஆண்டுகளில், இரண்டு தரம் அத்தையைப் பார்க்க வென்று ரஞ்சனி சென்றது, அவ்வளவாக உற்சாக மூட்டுவதாக இருக்கவில்லை! சின்னப் பையனின் குறும்பு களை ரசிக்கும் மனநிலை பார்வதிக்கு இருக்கவில்லை! மகனை அடக்கி வைக்க, ரஞ்சனிக்கு மனமில்லை! அத்தோடு, பழைய நினைவுகள் தலை விரித்தாடுவதைத் தடுக்கவும் முடிய வில்லை!

எனவே, கடந்த நாலு ஆண்டுகளில், பிறந்த நாள் வாழ்த்துகள் தவிர, வேறு தொடர்புகூட இல்லாது போயிருந்தது!

ஆனால், தனித்திருந்து, வரவு பார்த்து, செலவுக் கணக்கு களைத் திட்டமிடும்போது, அவ்வப்போது அத்தையின் நினைவு ரஞ்சனிக்கு வரும்! பெற்றோரை அத்தை கண்டித்தது சரிதானோ என்று தோன்றும்! அவர்கள் பணத்தைச் சேமித்து வைத்திருந்தால், கல் விழுந்ததும் பறக்கும் காக்கைக் கூட்டமாய் உறவுகள் அனைத்துமே விலகிப் போயிராதோ? பெற்றோரைத் திட்டியதற்காக, அத்தையிடம் ஒட்டுதல் இல்லாமல் இருந்தது தவறோ என்று தோன்றும், அடுத்து அன்றாட வேலையில், எல்லாம் மறந்தும் போகும்!

அந்த அத்தையிடம் இருந்துதான், இப்போது கடிதம் வந்திருந்தது!

கடிதத்தில், ஆரோக்கியம் குறைந்து போய்க்கொண்டிருந்த தன் உடல்நிலை பற்றிப் பார்வதி தெரிவித்திருந்தாள்.

கூடவே, ''உனக்குத் தாயாக இருக்க நான் என்றுமே எண்ணியதில்லை! அது முடிகிற காரியமும் அல்ல. ஆனால், பெற்றோரைத் திடுமென இழந்த பெண்ணுக்குச் செய்ய வேண்டியதில் நிறையத் தவறி விட்டேனோ என்று உள்ளூர

ஓர் உறுத்தல்! உன்னோடு சில நாட்களைக் கழிக்க ஆசையாக இருக்கிறது! எனக்கும்தான் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? முடிந்தால் வந்து, சில தினங்கள் தங்கியிருந்து விட்டுப் போ!" என்று, பார்வதி எழுதியிருந்தாள்.

அத்தையிடம் உரிய பிரியத்தோடு பழகவில்லை என்று தான் எண்ணியது போலவே, பார்வதி அத்தைக்கும் தோன்றியிருக்கிறது என்று ரஞ்சனி உணர்ந்தாள்.

தானாடாவிட்டாலும் சதையாடும் என்கிறார்களே! ரத்த உறவு என்றால் இதுதான் போலும் என்று நினைத்தவளுக்கு, அவளது உடல் நலம் பற்றி அத்தை எழுதியிருந்தது இரு மடங்காகத் தாக்கியது!

இருக்கும் இந்த ஒரே பெரிய உறவையும் இழக்க நேர்ந்து விடுமா?

பட்ட காலிலே படுவது போல, இன்று எத்தனை வேதனைகள்!

செலவைப் பாராமல், ஒரு தரம் அத்தையைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுவது என்று முடிவு செய்தவளுக்கு, இன்னொரு யோசனை தோன்றியது.

மகனுக்கும் ஓர் இட மாறுதல் நல்லதோ?

எப்படியும், அரையாண்டுத் தேர்வைச் சரியானபடி எழுதுகிற நிலையில் நந்தகுமாரன் இல்லை! இன்னும் மோசமாக மதிப்பெண்கள் கிடைத்தால், நிலைமை இன்னமும் மோசமாகத்தான் ஆகும்!

அதைவிட, வகுப்பு ஆசிரியையிடம் கேட்டுக் கொண்டு, அவனை வெளியூருக்கு அழைத்துச் சென்று, முற்றிலும் மாறுபட்ட சூழ்நிலையில் இரண்டு மூன்று வாரங்கள்

தங்கியிருப்பது, அவனது மன நிலையைச் சீர்ப்படுத்தக் கூடுமோ?

அத்தை பார்வதியும் ஓய்வு பெற்ற தலைமை ஆசிரியை! அவளிடமும் ஆலோசனை கேட்கலாம்!

ரஞ்சனியைப் பொறுத்த வரையில், பழைய சம்பவங்கள் பல வகையில் நினைவூட்டப் பட்டு, இன்னமும் அதிகமாக வேதனைப் படத்தான் போகிறாள்!

ஆனால், அவளது இன்ப துன்பங்கள் இப்போது முக்கியம் அல்ல!

நந்தன் நல்லபடியாக ஆவதுதான் முக்கியம்! கூடவே, அத்தைக்கு ஆறுதல் அளிப்பதும்!

நந்தகுமாரனுடைய வகுப்பு ஆசிரியையுடன் கலந்து ஆலோசித்தபோது, "ஒரு பரீட்சையை எழுதாமல் விடுவதை, ஆசிரியை என்ற முறையில் நான் ஆதரிக்க முடியாது! ஆனால், ஊரில் பெரியவர்களுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று வெளியூர் செல்வதை யார், எப்படித் தடுக்க முடியும்? கடிதம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, நந்தகுமாரனை அழைத்துப் போங்கள். ஆனால், அவன் பழைய கெட்டிக்காரனாகத் திரும்பி வரவேண்டும்! அது உங்கள் பொறுப்பு! பெரிய தேர்வை அவன் நன்றாகச் செய்யவில்லை என்றால், அப்புறம் என்னிடம் வந்து நிற்கக் கூடாது! நின்றாலும் பயனிராது!" என்று எச்சரித்து அனுப்பி வைத்தார், ஆசிரியை!

அலுவலகத்தில் எரிச்சல் பட்டபடியே லீவு கொடுத்தார் நிர்வாகி!

விவரம் தெரிவித்ததும், அவர்கள் வரவை ஆவலாக எதிர்பார்ப்பதாகப் பார்வதியிடம் இருந்து பதில் வந்தது.

பயணம் போகிறோம் என்றதுமே, புதிதாக வந்திருந்த முசுட்டுத்தனம் மாறி, நந்தன் பழைய மாதிரி 'அம்மா, அம்மா' என்று பேசவும், ரஞ்சனிக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

இடையில் வந்த கோளாறு அடியோடு மாறி, மகன் பழையபடி மாறி விடுவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் ரஞ்சனி பயணத்தைத் தொடங்கினாள்.

ஆனால், பிறந்த மண்ணில் காலடி வைத்ததுமே, அவளுக்குத்தான் எத்தகைய அதிர்ச்சி காத்திருந்தது!

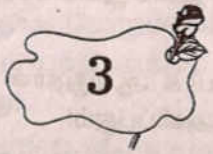

நந்தகுமாரனுக்கு ஓரளவு விவரம் தெரிந்த பிறகு, இந்த நாலு ஆண்டுகளாக, ரஞ்சனி திருச்சியை விட்டு எங்கும் பெரிய பயணமாகச் சென்றதே இல்லை!

பள்ளியில் சுற்றுலாப் பயண்மாகத் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததோடு சரி! அது ஒன்றுதான் அவனுக்கு நினைவில் இருக்கும் பெரும் பயணம்!

எனவே, இரவில் ரயிலில் ஏறியதும், விடியும்போதும் ரயிலிலேயே சென்றதும், எல்லாமே அவனுக்குப் புதுமையான அனுபவமாக இருந்தது!

அவனது வயதுக்கு உரிய விதத்தில் உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியுமாக ஆர்ப்பரித்தவன், தன் உள்ளக் கிளர்ச்சியைத் தாயுடனேயே பகிர்ந்துகொள்ள, அவளும் உள்ளூர ஆறுதலோடு மகனின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் கலந்துகொண்டு, அவன் வாய் ஓயாது கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் சலிக்காது பதில் சொன்னாள்!

கம்பங் கதிரையும் கேப்பையையும் பார்த்து, ''இது ஏன் நெல்லுச் செடி போல இல்லை?'' என்றான்.

புன்செய்ப் பயிர்களைப் பற்றிய தாயின் விளக்கத்தைக் கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டான்.

அடுத்து, ஆங்காங்கே புதர்களுக்கு இடையில் மயில்களைக் கண்டதும், அவனது உற்சாகம் அளவு கடந்து போயிற்று! எத்தனை மயில்கள் என்று எண்ணித், திரும்பிப் போனதும், இதைப் பற்றி யார் யாரிடம் பெருமை அடிப்பது என்று பட்டியலே போட்டான்.

திருநெல்வேலியில் வேக வேகமாக ரயில் மாறி ஏறியதுகூட, அவனுக்கு ஆனந்தம்தான்!

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ரயிலை விட்டு இறங்கியபோதுதான் ரஞ்சனிக்குச் சற்று நெஞ்சை அடைத்தது!

ஊரின் ஒதுக்குப் புறமாக அத்தையின் வீடும், அங்கிருந்து சைக்கிளை அழுந்த மிதித்து வேகமாகப் பண்ணை வீட்டம்மாவுக்குக் கணக்கெழுதச் சென்றதும், அங்கே நரேந்திரனைப் பார்த்ததும்...

தலையை உலுக்கிக் கொண்டு, சாமான்களை ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டு, நந்தனையும் ஓரமாகப் பிடித்து நிறுத்திக்கொண்டு பார்த்தபோது, ரயில் மீண்டும் கிளம்ப மணியடித்தார்கள்!

அத்தோடு...

கிளம்பத் தொடங்கிய ரயிலை விட, வெளியில்தான் மகனின் கவனம் இருந்தது!

''அம்மா, ஆட்டோவில் போக வேண்டும் என்றுதானே சொன்னீர்கள்? பாருங்கள், கொஞ்சம் ஆட்டோதான் நிற்கிறது!

அதிலும் ஆட்கள் ஏறிப் போய்க்கொண்டே இருக்கிறார்கள்! வாருங்கள். சீக்கிரமாகப் போய், நாமும் ஓர் ஆட்டோவைப் பிடிக்கலாம்! இல்லாவிட்டால், எல்லா ஆட்டோவும் போய்விடும்! அப்புறம், நம்மால் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க முடியாதும்மா! அம்மா, அம்மா, என்னம்மா நீங்கள்...'' என்று தோளில் ஒரு பையை மாட்டிக் கொண்டு பரபரத்தான் பிள்ளை!

ஆனால், தாயிடம் அசைவே இல்லை என்று காணவும், திரும்பி அவளை நோக்கினான்.

தாயின் வெறித்த பார்வையைத் தன் கண்களால் தொடர்ந்தவனின் முகம் வியந்து விரிந்து விகசித்தது!

''ஓ!.. அப்பா! அப்பாதானேம்மா, அது? அப்பா வந்திருப்பதால், ஆட்டோ வேண்டாம் என்றுதான், சும்மா நின்றீர்களா? வாங்கம்மா, அப்பாவிடம் போகலாம்! ஆனால், அது யாரம்மா, அப்பாவிடம் தொங்கிக் கொண்டு? வாங்கம்மா!''

கண் சிமிட்டும் நேரத்தில், இந்தப் பெரிய உலகத்தையே சுற்றி வந்துவிடக் கூடிய வல்லமை படைத்தது மனம்!

நரேந்திரனைக் கண்டதும், இது அத்தையின் ஏற்பாடோ? ஏதோ அதிசயம் நிகழ்ந்து, அவள் மீதிருந்த வெறுப்பு மாறி அவளையும் மகனையும் வரவேற்கத்தான் ரயில் நிலையத்துக்கு நரேந்திரன் வந்திருக்கிறானோ என்றெல்லாம்கூட, ரஞ்சனி எண்ணிவிட்டாள்!

கணவனைக் கண்டதுமே, ஏதேதோ எண்ணத் தொடங்கி விட்டவளுக்கு, அவனைத் தவிர யாரும் கண்ணில் படவே இல்லை!

ஆனால், மகன், 'அது யாரம்மா, அப்பாவிடம் தொங்கிக் கொண்டு?' என்று கேட்ட பிறகுதான், தொத்தும் கிளியாக, நரேந்திரனின் தோளைப் பற்றிய வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்த பெண், அவளது பார்வையில் பட்டாள்!

யாரிவள்? இந்த மாதிரி ஒரு சின்ன ரயில் நிலையத்தில், ஓர் இளைஞன் தோளில் அவள் சாய்ந்து நிற்பது அசம்பாவிதமாக இல்லையா?

தன்னுரிமை என்று காட்டுகிறாளா?

அந்த விவாகரத்து நோட்டீசின் காரணம், இவள்தானோ?

தாயின் திகைப்பு புரியாமல், மகன் பொறுமையிழந்தான்!

''அம்மா, ஆட்டோ எல்லாம் போய்விட்டது! அதோ, அப்பாவும் கிளம்புகிறார்! அவரும் போய்விட்டால் நாம் மட்டும் ரயில் நிலையத்திலேயே இருப்பதா? அம்மா...'' என்று அன்னையின் கையைப் பற்றி இழுத்தவனுக்கு, அவள் சிலையாக இறுகி நின்ற மர்மம் ஒன்றும் புரிவதாக இல்லை!

அவனுக்குப் புரிந்ததெல்லாம், படத்தில் அல்லாமல், முதல் முறையாக மனித வடிவாகப் பார்க்கும் அப்பா கிளம்புகிறார், அவரை விடக் கூடாது என்பது மட்டுமே!

அதற்கு இந்த அம்மாவை இப்போது நம்பிப் பயனில்லை என்று உணர்ந்து, தாயின் கையை உதறிவிட்டு, நந்தன் தந்தையிடம் விரைந்தான்.

''அப்பா, அப்பா!'' என்று அழைத்தவாறே ஓடியவன், அந்த நெடிய மனிதன் திரும்பாமலே அந்தப் பெண்ணுடன் பேசியவாறு செல்லவும், இன்னமும் வேகமாகச் சென்று, அவன் கையைப் பற்றினான்.

பெரியவன் திகைத்து நோக்கவும், ''அப்பா, என்னைத் தெரிகிறதா? நான் உங்களுடைய மகன்ப்பா! என் பெயர்

நந்தகுமாரன்... அ... அதோ, அம்மா!'' என்று முன்னிலும் அதிகமாக அதிர்ந்து நின்ற தாயைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

குழப்பத்துடன் திரும்பிய நரேந்திரனின் திகைத்த பார்வையில், பூமிக்குள் புதைந்துவிட மாட்டோமா என்பது போல, ரஞ்சனி குன்றிப் போனாள்!

கணவனைப் பார்த்த அதிர்ச்சியையே அவளால் சமாளிக்க முடியவில்லை! அவனோடு இன்னொரு பெண்ணைப் பார்த்த வலி வேறு!

அதற்கு மேல், மகன் இப்படித் தந்தையிடம் போய் நிற்பான் என்று, அவள் என்ன கண்டாள்?!

அவனைத் தன் பிள்ளையே இல்லை என்று சொன்னான் உன் தந்தை என்று, நந்தனிடம் சொல்லாதிருந்தது தப்போ? பிள்ளைக்குப் புரிகிற வயது ஆகட்டும் என்று தள்ளிப் போட்டாளே! அந்த வயது ஆகிறவரை, இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கவும் கூடாதோ?

ஆனால், நரேந்திரனும், இந்தச் சமயம் பார்த்து, இங்கே வரக் கூடும் என்று அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லையே! கடவுளே!

இப்போது நரேன் என்ன செய்யப் போகிறான்?

அவளை ஒதுக்கிய மாதிரி, மகனையும் தள்ளி விடுவானா? பிள்ளை எப்படித் தாங்குவான்?

ஐயோ! அதை விடக் கேவலமாய், மகனையே அவனிடம் அவள்தான் அனுப்பியதாக எண்ணி விடுவானோ?

'வீணே சிரமப்பட வேண்டாம். நாங்களே ஆட்டோ பிடித்து வந்து விடுவோம்!' என்று அத்தைக்கு எழுதாமல் இருந்திருக்கலாமோ? எதிர்கொண்டு அழைத்துப்போக, இப்போது

யாராவது வந்திருந்தால், அவனுக்குத் தப்பாகத் தோன்றியிருக்கக் கூடுமோ?

விவாகரத்து கேட்டதால், அவனை விடாமல் பிடிக்க வென்று வந்ததாக எண்ணுவானோ?

'கண் மூடித் திறக்குமுன் உலகைச் சுற்றிவரும் வல்லமை கொண்ட மனம்', மீண்டும் ஏதேதோ எண்ணிக் கலங்கியது.

தொண்டையில் அடைத்ததை விழுங்கிக்கொண்டு, மகனை அழைக்க ரஞ்சனி முயன்றபோது, தந்தையின் கையை விடாமலே, நந்தன் படபடவென்று பேசினான்!

''பாருங்கப்பா, ஆட்டோ பிடிக்கச் சீக்கிரமாகப் போகலாம் என்றால், அம்மா அசையவே இல்லாமல் நிற்கிறார்கள்! அப்புறம்தான் எனக்குத் தெரிந்தது, நீங்கள் எங்களைக் கூட்டிப்போக வந்திருக்கிறீர்கள் என்று!...'' என்று மகன் மேலும் உளற, அவமானத்தில் ரஞ்சனியின் முகம் ரத்தமெனச் சிவந்தது!

பெரு முயற்சி செய்து, சமாளித்துக்கொண்டு, ''நந்து, வா, நாம்.. நாம், நம் அத்தைப் பாட்டி வீட்டுக்குப் போகலாம்! தனியாக...!'' என்று மகனை அழைத்தாள்.

புரியாமல் விழித்துவிட்டு, வெளியே பார்த்தான் அவன். பிறகு, ''எப்படிப் போவது? எல்லா ஆட்டோவும் போய் விட்டதே!'' என்றான் எரிச்சலோடு.

''எப்படியாவது போகலாம்! வா!'' என்று அவள் அடிக்குரலில் சீறும்போதே, ''கூலி, அந்தச் சாமான்களையும் நம் காரில் வையப்பா!'' என்றான் நரேந்திரன் தோரணையாக.

பெரிய மனிதனின் உத்தரவல்லவா? கூலி அவசரமாக அவளது சூட்கேசையும் தோள் பையையும் தூக்கலானான்.

''இஇல்லைப்பா.. பரவாயில்லை...'' என்ற ரஞ்சனியின் குரல், அவன் காதில் விழுந்த மாதிரியே இல்லை!

நரேந்திரன் அழைத்துச் செல்ல வந்த அந்தப் பெண்ணின் பெரிய பெரிய பெட்டிகளோடு, ரஞ்சனியின் சுண்டைக்காய் அளவிலான பெட்டி, பையையும் தூக்கிக் கொண்டு கூலி முன்னே செல்ல, ஏங்கித் தவித்து, இப்போது கண்டு பிடித்தும் விட்ட தந்தையின் கையை விடாமல் பிடித்தபடி அவனுடனேயே நந்தகுமாரன் செல்ல, ஓர் எரிச்சலான முகச் சுழிப்புடன் அந்த அழகி நரேந்திரனின் மறுபுறமாய் ஒட்டி நடக்க, வேறு வழியின்றி, ரஞ்சனி அவர்களைப் பின் பற்றிப் போக நேர்ந்தது!

நரேந்திரன் 'ரிமோட்'டை அழுத்திக் காரைத் திறந்ததுமே, சட்டென முன்புறம் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள் அந்தப் பெண்!

வேறு வழியின்றித் தந்தையின் கையை விட்டுவிட்டு, நந்தனும் பின்புறமாகக் காரில் அமர்ந்தான்.

இனி ஏற மறுப்பதும் அசட்டுத்தனமாகத் தோன்றும்! ஆனால், அந்தக் காரில் இயல்பாக ஏறி அமரவும் ரஞ்சனியால் இயலவில்லை!

போர்ட்டருக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பியவன், அவள் தயக்கத்துடன் நிற்பதைக் கண்டு, ''ஏறிக்கொள். உன் அத்தை வீட்டில் விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்,'' என்றான்.

அவளுக்குத் தொண்டை இப்படி அடைக்கும்போது, அவனால் மட்டும் யாரோ போல எப்படிச் சாதாரணமாகப் பேச முடிகிறது? அல்லது, குரலில் லேசாகப் பிசிர் அடிக்கிறதோ?

வழக்கமான அனாயாசத்துடன் நரேந்திரன் காரை எடுத்தபோது, அந்த எண்ணம் அடிபட்டுப் போனது.

அவளுள் ஏதோ நிமிரவும் செய்தது!

அநியாயம் செய்த அவனால் இயல்பாக இருக்க முடியும் போது...

வெகுவாகத் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, ''எங்களால் உங்களுக்கு வீண் தொந்தரவு...'' என்று, முறைப்படி அன்னியளாய் நன்றி தெரிவித்தாள்.

அவனை மட்டும் நினைத்துப் பேசியவளுக்கு இன்னோர் இடத்திலிருந்து அடி விழுந்தது. ''அப்படி உண்மையிலேயே நினைப்பவர்கள், முதலிலேயே ஆட்டோ பிடிக்கச் சென்றிருப்பார்கள்!'' என்றாள், நரேந்திரன் அருகே, உரிமையோடு முன்னிருக்கையில் அமர்ந்திருந்தவள்.

மீண்டும் அவமான உணர்வு ரஞ்சனியைத் தகித்தது!

அவளுடைய கணவனின் காரில், உரிமையோடு இன்னொருத்தி அவன் அருகே அமர்ந்து செல்ல, இவள் யாரோ போலப் பின்னே முடங்கி யிருப்பதோடு, அப்படி உட்கார்ந்திருப்பதற்கும் சமாதானம் சொல்லும் நிலையே கேவலம் என்றால், அதை அந்த இன்னொருத்தி கிண்டலாக மட்டம் தட்டினால் எப்படி?

ஆனால், இதற்கு ரஞ்சனி என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

விவாகரத்தை வேண்டும் கணவனைக் கண்ட பாதிப்பில், ஒன்றும் தோன்றாமல் மரமாய் நின்றேன் என்றும்தான், எப்படி ஒப்புவது? கொஞ்சமும் சுய மதிப்பே இல்லாமல், அவன் காலடியில் புழுவாய்க் கிடக்கத் துடிப்பதுபோல ஆகாதா?

ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாமல் அவள் திணறியபோது, நல்ல வேளையாக நந்தன் ஏதோ பேச, அதற்கு நரேந்திரன் பதில் சொல்ல, அந்த உரையாடலின் மறைவில், ரஞ்சனி மௌனமாக இருந்துவிட முடிந்தது!

நல்ல வேளையாகப் பயணமும் நீண்ட தூரமில்லை! ஐந்தாறு கிலோ மீட்டர்தான்.

ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்கு இப்புறமும், அப்புறமுமாகத் தாமிரபரணி ஆற்று நீர்ப் பாசனத்தை நம்பி உருவாகியிருந்த சிற்றூர்களில் ஒன்றில், பார்வதியின் வீடு இருந்தது! ஐந்து நிமிஷங்களில் வீட்டை அடைந்து விட்டார்கள்!

பார்வதி அம்மாளின் வீட்டின் முன் காரை நிறுத்தியவனை வெறும் வாய் உபசாரமாகக் கூட, உள்ளே வருமாறு ரஞ்சனி அழைக்கவும் இல்லை!

டிக்கியைத் திறந்து, சாமான்களை இறக்கிய நரேந்திரன், அவற்றை உள்ளே கொண்டு வைக்க முயலவுமில்லை. வீட்டு வாயிலோரமாகப் பெட்டி பைகளை வைத்தவன், ''பை'' என்பது போன்ற முணுமுணுப்புடன் காரில் ஏறிக் கிளப்பிக் கொண்டு போய்விட்டான்!

வேண்டாத சுமை!

இறக்கித் தள்ளியதோடு, தொல்லை விட்டது என்று ஓடி விட்டான் என்று, உள்ளூர வலியுடன் எண்ணியது ரஞ்சனியின் உள்ளம்!

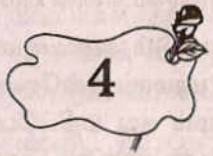

குப்பையைக் கொட்டுவது போலத் தள்ளிவிட்டுச் செல்லும் கணவனின் செயலும், அவன் காரில் மீண்டும் ஏறியதுமே அவன் புறமாக அவள் சாய்ந்ததுமாக ரஞ்சனியை நோகடித்தது என்றால், ''ஏம்மா, அப்பா ஏன் நம் கூட

வரலை?'' என்று நந்தன் கேட்க, அவளுக்குத் தலையில் அடித்துக்கொண்டு 'ஓ'வென்று அழலாம் போல இருந்தது.

தொண்டையில் அடைத்ததை விழுங்குவதே பெரும் பாடாக இருந்தது! அதற்கு மேல் இந்தக் கேள்விக்கும்தான், அவள் என்ன பதில் சொல்லுவாள்?

இறக்கி விட்டுவிட்டுப் போனவனைக் கேள் என்றா?

யோசித்து, ''அப்பா, அவருடைய அம்மாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார், கண்ணா! அதனால், அந்த அம்மா இருக்கும் இடத்துக்குத்தானே, அவரும் போக வேண்டும்! அந்த வீடு வேறு இடத்தில் இருக்கிறது...'' என்று ஏதோ சொன்னபடியே, குனிந்து சாமான்களைத் தூக்கினாள்.

''அது எனக்குத் தெரியும்!'' என்றான் பிள்ளை.

எப்படித் தெரியும் என்று ரஞ்சனி யோசிக்குமுன், ''ஆனால், நாம் ஏன் அப்பா கூடப் போகலை?'' என்று மறு கேள்வி கேட்டான் மகன்.

அலுப்புடன் மகனைப் பார்த்தாள் ரஞ்சனி.

இவன், தன் தகப்பனைப் பற்றிப் பேசாமல் இருந்தால், கொஞ்சமனும் நன்றாக இருக்குமே என்றிருந்தது அவளுக்கு. ஆனால், அதைச் சொன்னால், ஏன் என்ன என்று அடுத்த கேள்விகள் தொடரும்! அந்த மாதிரிக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் மனநிலை இப்போது அவளுக்கு இல்லை! வெறுமனே, 'வாயை மூடு' என்று நந்தனை அடக்குவதும் முடியாத காரியம். எனவே வேறு வழியில் பேச்சைத் திருப்பினாள்.

''நந்து, நாம் வந்திருப்பது, உடம்பு சரியில்லாத அத்தைப் பாட்டியைப் பார்க்க! அவர்களை விட்டுவிட்டு, வேறு எங்கோ

போவது சரியா, சொல்லு! அநாகரீகமில்லை? உள்ளே போன பிறகும், இதே பேச்சுப் பேசாமல், நல்லபடியாக நடந்துகொள்!'' என்றாள் சற்றுக் கண்டிப்பான குரலில்.

தந்தையைப் பார்த்ததில் மனம் நெகிழ்ந்திருந்ததாலோ என்னவோ, சமீபத்திய பிடிவாதத்தைக் காட்டாமல், பையனும் அடங்கிப் போனான்!

அல்லது, தந்தை தங்களை அழைக்கவில்லை என்பதை, அவனும் உணர்ந்திருக்கலாம்!

உணர்ந்து வேதனைப் படுகிறானோ என்று ஒரு கணம் தாய் மனம் தவித்தபோதும், மகனைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது நரேந்திரனைச் சந்திக்க நேர்ந்ததும் ஒரு விதமாய் நல்லதுதானோ என்றும் அவளுக்குத் தோன்றியது.

தந்தை வெறுத்து ஒதுக்குகிறான் என்று தெரியும்போது, துன்பமாக இருந்தாலும், தாயிடம் குற்றமில்லை என்பதும் புரிந்துவிடும் அல்லவா? அவனை வேண்டாம் என்று சொல்லும் தந்தைக்காக இடையில் வந்த முசுட்டுத் தனமும் மறைந்து, பிள்ளை பழைய பத்தரை மாற்றுத் தங்கமாகி விடுவான்!

கையில் சுமையோடு வீட்டுப்படி ஏறும்போது, கடிதத்தில் வருந்தி அழைத்த அத்தை, வீட்டு வாயிலுக்கும் வந்து வரவேற்றிருக்கலாமோ என்று தோன்றியது.

பார்வதி என்றைக்குமே எந்த உணர்வையும் வெளிப் படையாகக் காட்டியது இல்லை என்றாலும், வேண்டாத சுமையாகக் கணவன் புறக்கணித்துப் போன விதம், ஏதோ ஓர் ஆதரவுக்காக அவளை ஏங்க வைத்தது போலும்!

பெருமூச்சை அடக்கியபடி, ரஞ்சனி வாயில் கதவைத் தட்டினாள்.

கதவைத் திறந்த வேலைக்கார வள்ளியம்மை முகத்தில் ஒரே ஆச்சரியம்!

''ஐயோ! அதுக்குள்ள வண்டி வந்திருச்சாம்மா? வண்டி வந்து, ஆட்டோ பிடிச்சு, அதுக்குள்ள வந்திட்டீங்களே! கொண்டாங்க, அந்தப் பெட்டியை. நீங்கல்லாம் இதைப் போயித் தூக்கிகிட்டு! ஆட்டோக்காரனைக் கொண்டாந்து வைக்கச் சொல்லப்படாது? என்னையாவது கூப்பிட்டிருக்கலா மில்ல? யம்மா, இவுங்கதான் சின்ன அய்யாவா? எம்புட்டு வளந்துட்டாங்க! வாங்கய்யா, ராசா! யம்மோய், பெரியம்மா, உங்க மருமக வந்துட்டாங்கம்மா! ரயிலு வெரசா வந்திட்டு தாம்!'' என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தபடி உள்ளே சென்றாள்.

''உள்ள வாங்கம்மா! அம்மாளுக்குக் காலிலே வீக்கம். நடக்குறது கஷ்டம்!''

உள்ளத்தின் ஏக்கம், விரைந்து மறைந்துவிட, ''வாம்மா!'' என்று மகனைக் கையில் பிடித்தபடி ரஞ்சனி வேகமாக உள்ளே சென்றாள்.

பார்வதி முயன்று எட்டு எடுத்து வைத்து வருவதைக் கண்டதும், அவள் மனம் உருகியே போய்விட்டது!

ஓடிப்போய், ''நான்தான் வந்துவிட்டேனே! நீங்கள் எதற்கு அனாவசியமாக நடந்து கொண்டு... உட்காருங்கள்! கால் இவ்வளவு மோசமாக இருப்பது எனக்குத் தெரியாதே! உட்காருங்கள் அத்தை!'' என்று பார்வதியைப் பிடித்து உட்கார வைத்தாள்!

''இப்போது எவ்வளவோ பரவாயில்லை. ரஞ்சனி! நம் உதயமூர்த்தி நினைவு இருக்கிறதா? அவன்தான் பார்க்கிறான்! நடப்பேனா என்றிருந்தேன்! சீக்கிரமே, இன்னும் நன்றாகி

விடும் என்றான். நந்தன் நன்றாக வளர்ந்து விட்டானே! நன்றாகப் படிக்கிறானா?''

மகன் முகம் கறுப்பதைக் கவனியாதது போல, ''ம்! நன்றாகப் படிப்பான், அத்தை! எப்போதும், முதல் மூன்று பையன்களில் ஒருவனாக இருப்பான்!'' என்று, அவனது பழைய நிலையைச் சொல்லிச் சமாளித்தாள் ரஞ்சனி. தொடர்ந்து, ''உதயமூர்த்தி என்றால்... ஓ, உதயண்ணன்! முன்பு டாக்டருக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தாரே, ஒல்லியாகக் குச்சி மாதிரி... அவரா? படித்து, முடித்து, இப்போது வைத்தியமெல்லாம் செய்கிறாரா?'' என்று வியப்பும் ஆர்வமும் காட்டி வினவினாள்.

ஒன்பது ஆண்டுகளில் எத்தனை மாற்றம்!

''ஆமாம்! மருத்துவமனை தொடங்கி, ஏழு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டனவே! என்னைப் பொறுத்தவரையில், மருத்துவம் மட்டுமல்ல! மருத்துவருக்கு இலவசமாக வருமே, அந்த மருந்துகள், டானிக்குகள் என்று எனக்குப் பாதி மருந்துகூட, அவனே கொண்டு வந்து தருவதுதான்! ஒசி வைத்தியம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாதுப்பா என்றால், குரு தட்சிணை என்கிறான். அதனால் இது ஒசியில்லையாம்! நன்றி தெரிவித்தலாம்!'' என்று பெருமையோடு விவரித்தாள் பார்வதி!

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, ஒருவன், ஒரு சிறு காய்கறிக் கூடையைக் கொண்டு வைத்து விட்டுப் போனான். பட்டணத்தில் இருந்து வந்திருக்கும் பெண்ணுக்கு என்று, காரட்டும் பட்டாணியும் பீன்சும் வந்திருந்தன!

அதுவும் குரு தட்சிணைதான்!

முன்தினம் பழுது பார்த்த மோட்டார் சரியாக ஓடுகிறதா என்று கேட்டு வந்தான் ஒரு பழைய மாணவன்!

ரஞ்சனிக்கும் அறிமுகம் ஆனவன்தான்.

அவளைப் பார்த்து இரண்டு வார்த்தை நலம் விசாரித்து விட்டு, ''தங்கச்சி வந்ததும், ஒரு தரம் கடைக்குக் கூட்டி வரும்படி, ஜவுளிக்கடைப் பெருமாளு சொல்லச் சொன்னான் டீச்சர்! நைஸ் சேலைங்க நிறைய வந்திருக்குதாம்! பாப்பாவுக்கு வேண்டியது பார்த்து எடுத்துக்கிடச் சொன்னான்!'' என்று தகவல் தெரிவித்துவிட்டுப் போனான்!

முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அதே ஊரில் ஆசிரியப் பணி புரிந்ததன் மகத்துவம்! அதிலும், கடைசி இருபது ஆண்டுகள் தலைமை ஆசிரியை! உண்மை உழைப்புக்கு, ஓய்வு பெற்ற பிறகும், ஊரின் மதிப்புக்குரிய அங்கமாகக் கருதி, மக்கள் பார்வதிக்கு மரியாதை செய்து வந்தனர்! பூவோடு சேர்ந்த நாரும் இறைவன் கழுத்தில் ஏறிச் சிறப்படைவது போல, அத்தை பார்வதி வீட்டில் வளர்ந்த ஒரே காரணத்தால், ரஞ்சனிக்கும் இந்த நலங்களில் சில வந்து சேர்ந்தன!

ஆனால், இதெல்லாம் நரேந்திரனுக்கு எங்கே புரிந்தது?

'அதுதான், உன்னைச் சந்திப்பதற்காக, உன் அத்தை வீட்டுக்கு எதையாவது தூக்கிக்கொண்டு எத்தனையோ பேர் வருகிறார்களே, யாரையென்று சொல்வது?' என்று கூசாமல் சொன்னானே!

முப்பது நாட்களுக்கும் மேலாக, ஒருயிராக வாழ்ந்துவிட்டு, அவனால் எப்படி, அப்படிக் கேட்க முடிந்தது?

கூசாமல் கேட்டவன், கட்டியவள் கண் முன்னே, இன்னொருத்தியைக் கூட அழைத்துப் போகக் கூசவில்லையே! கொஞ்சமும் தயங்காமல் முன்னிருக்கையில் அமர்த்திக் கொண்டு! அவனது தோளில் பதிந்திருந்த அவளது கையைக்கூட விலக்கவில்லை!

எவ்வளவோ முயன்றும், ரஞ்சனிக்குத் தூக்கம் வர மறுத்தது. மீண்டும், மீண்டும் கணவன் நினைவே தோன்றி, அவளைத் துடிக்க வைத்தது! மணவிலக்கே கேட்டுவிட்டானே என்று மனம் தவித்தது!

காலம் மனப் புண்ணைப் பெரிதும் ஆற்றிவிட்டது என்று நினைத்ததெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம்! இடைப்பட்ட ஒன்பது ஆண்டுகளும் நிகழ்வே இல்லாதது போல, என்ன வலி! என்ன வேதனை!

இரவெல்லாம் தூக்கமின்றித் தவித்தவளுக்குக் காலையிலும் கூடச் சற்று நேரம் உறங்க முடியவில்லை!

வழக்கமாக விழித்தெழும் நேரத்தில் அவளுக்கே தூக்கம் கலையத் தொடங்கியதோடு, பரபரப்புற்றிருந்த மகனும் அவளை எழுப்பி விட்டுவிட்டான்!

கிராமப் புறங்களைப் பார்த்தறியாத அவனுக்குத் தாயிடம் கேட்பதற்கு ஆயிரம் கேள்விகள் இருந்தன!

பல்வேறு கேள்விகளுக்குப் பதிலைக் கேட்டு அறிந்த பின், அவனே சற்று வெளியே சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரலாமா என்று பதவிசாகக் கேட்டான்!

மறுப்பதற்குக் காரணம் இருப்பதாக ரஞ்சனிக்குத் தோன்றவில்லை!

ஏனெனில், இப்போதெல்லாம் பார்வதி காலையில் சற்றுத் தாமதமாகத்தான் படுக்கையை விட்டு எழுவது என்று இரவே வள்ளியம்மை சொல்லியிருந்தாள்.

தூக்க மாத்திரையின்றி, உடம்பு வலி மறந்து நன்கு தூங்க முடிவது இல்லையாம்! மாத்திரை போட்டுக் கொள்ளும்போது, அதன் வேகம் அடியோடு தீர்ந்து, இயல்பாக நடமாடப் பத்து

மணி வரை ஆகிவிடுமாம். அதுவரை, யாரிடமும் பேசிப் பழகப் பெரியம்மாவுக்குப் பிடிக்காது என்றிருந்தாள், கூடவே இருந்து பணி புரியும் வேலைக்காரி.

பார்வதியும் அதையே, ''எங்கேயும் செல்லத் தேவை இல்லாததால், நான் இப்போது தாமதமாகத்தான் எழுவது, ரஞ்சனி. உனக்குக் காலைப் பலகாரம் எட்டு மணிக்கெல்லாம் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதைவிடச் சீக்கிரம் வேண்டுமானாலும், வள்ளி வருத்தப் படாமல் செய்து தருவாள். உனக்குக் காலையிலேயே விழிப்பு வந்து விட்டால், அங்கே, இங்கே உலாவப் போவதானால் போய்விட்டு வா! பையனையும் விருப்பம் போல ஓடியாட விட்டுவிடு! இந்தச் சின்ன ஊரில், அவன் எங்கும் தொலைந்து போக வாய்ப்பில்லை! அப்படியே, வழி மறந்தாலும், பெரிய டீச்சர் வீடு என்று கூட்டி வந்து விட்டு விடுவார்கள் என்று, அவனிடம் சொல்லி வை! ஸ்ரீவைகுண்டம் வரை போனால்தான் அயலார் கூட்டமும் நெரிசலும்! அதற்கு ஐந்தாறு கிலோ மீட்டர் போக வேண்டுமே! அவ்வளவு சுற்ற மாட்டான் இல்லையா?'' என்று கூறியிருந்தாள்.

அதன்படியே ரஞ்சனி மகனை எச்சரிக்க, அவனும் நல்லதனமாக, உடனே தலையாட்டி வைத்தான்! கூடவே, கிராமப்புறங்களில் எந்தெந்த மாதிரிக் கவனத்தோடு செல்ல வேண்டும் என்றும் சொல்லி அனுப்பினாள்.

ரஞ்சனியும், காஃபியை மட்டும் குடித்துவிட்டு, உலாவப் போனாள்.

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த ஒற்றையடிப் பாதை அப்படியே இருந்தது!

கிழக்கே குறுக்கு வழி பிரியும் இடம் வந்ததும், அவளது கால்கள் அப்படியே நின்றன!

இந்த வழியே சென்றால், பண்ணை வீட்டின் பின்புறம் விரைவிலே வந்துவிடும்!

அப்போதெல்லாம், பள்ளி முடிந்ததும், அந்த வழியே சென்றுதான், பண்ணை வீட்டு அம்மாவுக்குக் கணக்கெழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வருவாள்.

அப்போதெல்லாம், அந்த அம்மாள் நன்றாகத்தான் நடந்து கொண்டாள்!

விறு விறென்று வந்து, வேகமாக வேலை செய்யும் பெண்ணுக்குக் காபி, பலகாரம் வரும்!

வேலையில் கவனமாகச் சாப்பிடாமல் வைத்திருந்தால், வந்து வேலையை நிறுத்திச் சாப்பிட்டுவிட்டு வேலை செய்யச் சொல்லுவாள்..

அப்போதெல்லாம் ரஞ்சனிக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும். இது போலச் சின்ன ஊரில், படிக்கும்போதே வேலை செய்து சம்பாதிக்கும் வாய்ப்பு வேறு யாருக்குக் கிடைக்கும்? அதுவும் நல்ல காபி பலகாரத்தோடு!

சகுந்தலா தேவி அம்மாள் சம்பளமும் நிறையத்தான் கொடுத்தாள்!

ஆனால் ஒன்று, என்ன தீவிரமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும், அந்த அம்மாள் வந்தால், வேலையை விட்டுவிட்டு மரியாதையாக எழுந்து நின்றுவிட வேண்டும்! அந்த பந்தாவை மட்டும் பண்ணை வீட்டம்மா விட்டுக் கொடுத்ததே இல்லை!

ரஞ்சனி பிளஸ் டூ முடித்ததுமே பண்ணை வீட்டில் வேலையில் சேர்ந்து விட்டாள்! ஹாஸ்டலில் தங்கிக் கல்லூரியில் படிப்பது அதிகச் செலவாகும் என்று, தபால்

மூலம்தான் கல்லூரிப் பாடங்களைப் படித்து வந்தாள் அவள். உடல் சிரமத்தைப் பாராமல், பள்ளி வேலை முடிந்து வந்ததும், தம்பி மகளுக்கு அந்தப் பாடங்களைப் பார்வதி கற்றுக் கொடுப்பாள்.

அத்தையிடம் திட்டு வாங்க நேருமோ என்ற பயத்தில், ரஞ்சனி எப்போதுமே நன்றாகப் படிப்பாள். இப்போது, இரு மடங்குக் கவனத்துடன் படிக்க, பார்வதிக்கு வெகு திருப்தி!

அந்த மகிழ்ச்சியில்தான், கணக்கு வழக்குப் பார்க்கப் பண்ணையில் ஆள் தேடிக் கேட்டபோது, பார்வதி தன் மருமகளையே அனுப்பி வைத்தது!

அடுத்த கிராமம் என்பதால், இடைப்பட்ட இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரத்தை இலகுவாகக் கடக்கவென்று, ரஞ்சனிக்கு ஒரு சைக்கிளும் கொடுத்தார்கள்!

ஏதோ பென்ஸ் காரே கிடைத்தாற்போலப் பெருமிதம் அவளுக்கு!

இந்த ஒற்றையடிப் பாதை வழியேதான் உற்சாகத்துடன் போய் வருவாள்! ஆற்றங்கரை ஓரமாகவே பாதை! அங்கங்கே ஆற்றுக்கும் ஒரு கிளைப் பாதை போகும்! நேரம் இருக்கும் போது, ஆற்றங்கரை ஏறி இறங்கி, நூலாகவோ, வாய்க் காலாகவோ, அந்தந்தக் காலத்துக்குத் தக்கபடி ஓடும் ஆற்றில் கால் நனைத்துவிட்டு வருவாள்! மழைக் காலத்தில் மட்டும் ஆற்றில் இறங்குவது இல்லை! திடுமென நீர் மட்டம் மிகுதியாக உயர்ந்து விடுவதுண்டு என்று எச்சரிக்கப்பட்டிருந்த தால், சிவப்பு நிறத்தில் ஓடும் வெள்ளத்தைக் கரை மேலிருந்தே பார்த்துவிட்டுச் சென்று விடுவாள்!

ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத இடம்தான்! ஆனால், பெரிய டீச்சர் வீட்டுப் பெண் என்பதால், அபூர்வமாக எதிர்ப்

படுவோரும், அவளிடம் மரியாதையாகத்தான் நடந்து கொள்வார்கள்!

நிம்மதியும், மகிழ்ச்சியும் நிரம்பி வழிந்த வாழ்க்கை!

அப்போதுதான், ஒரு நாள், பண்ணை வாரிசான நரேந்திரனை ரஞ்சனி சந்தித்தது!

அதன் பிறகு...

எவ்வளவோ நீர் அடித்துக் கழுவியபோதும், முழுமையாக மறையாதபடி, சிறு வீக்கத்துடன் சிவந்திருந்த இமைகளுடன், ஆற்றங்கரையிலிருந்து ரஞ்சனி திரும்பி வந்தபோது, அவளது தவிப்பின் மூல காரணமே, அவளை நோக்கி வந்தான்!

வந்தவன் கேட்ட கேள்வியில், அவளது நெஞ்சு பதறியது!

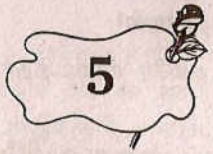

ஒரு மாதம் ஆசைக் கணவனாக வாழ்ந்தவனை அந்த இடத்தில் - அவன் அவளைத் துரத்தித் துரத்திக் காதலித்த அந்த இடத்தில் காணவும், ஒரு கணம் ரஞ்சனியின் உள்ளம் சிட்டுக் குருவியாய் ஜிவ்வென்று சிறகடித்துப் பறந்தது!

இவனும் பழைய நினைவில்தான் வந்திருப்பானோ?

இவன், தன்னிடமிருந்து விவாகரத்துக் கேட்டிருப்பவன் என்பதைப் பிடிவாதமாக நினைவுக்குக் கொணர்ந்து, ரஞ்சனி தன் பரபரப்பை அடக்கிக் கொண்டாள்.

உள்ளே இல்லாத நிதானத்தை வெளிக்காட்டி, அவள் தன் வீட்டுத் திசையில் செல்ல முயன்றபோது, அவன் அவசரமாக வந்து வழியை மறித்தான்.

அவள் தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு பேசாமல் நிற்கவும், ''உன்னிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும் என்றுதான் இந்தப் பக்கமாக வந்தேன்! அநேகமாக, நீ இந்தப் பக்கம்தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கக் கூடும் என்று எண்ணினேன்...'' என்றவன், ஏதோ புரியாத பாவனையில், லேசாகப் புருவத்தைச் சுருக்கினான்.

என்ன கேட்கப் போகிறான்? மண விலக்கு பற்றியா? அவனது முகமும் குரலும், அப்படி எதையோதான் எதிர்பார்க்க வைத்தன!

நூலறுந்த பட்டமாய், உள்ளத்தின் துள்ளல் அடியோடு மறைந்துவிட, ''என்ன?'' என்று சுருக்கமாக வினவினாள்.

தலையசைத்தான் அவன். ''பார்த்துக் கிட்டத்தட்ட பத்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன! இவ்வளவு காலமாகப் பணம் கேட்டு நீ வரவில்லை என்பதால், அப்படி வந்து பயனில்லை என்று, கருவை அழித்திருப்பாய் என்று நினைத்தேன்! ஆனால், பெற்றிருக்கிறாயே! ஒரு வேளை, அழிக்கக் கூடிய காலம் தாண்டி விட்டதா? அல்லது, பயந்து விட்டாயா?'' என்று விசாரித்தான்.

அன்றிருந்த அதே தீ நாக்கு! அப்போது போலவே, நெருப்பைத்தான் உமிழ்கிறது!

காரில் போலவே, அப்போதும் அவளுள் ஒன்று நிமிர்ந்தது!

இவனும், இவனுடைய தாயும் இருக்கும் உலகில் வாழ்வதற்கே அவள் பயப்படவில்லையே! வேறு எதற்கு அஞ்சப் போகிறாள்?

வேண்டும் என்றே, அவன் பேச்சைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டவள் போன்று, ''எதற்கு? உங்களிடம் பணம்

கேட்பதற்கா? சொத்துக்காகவே உருவாக்கிவிட்டுப் பணம் கேட்க மட்டும் பயம் எதற்கு?'' என்றாள் அவள், வெறுத்த குரலில், துடுக்காக!

மீண்டும் தலையசைத்து, ''நான் அதைச் சொல்லவில்லை...'' என்றவனை, ரஞ்சனி ஆத்திரத்துடன் இடை மறித்தாள்.

''பாருங்கள், நான் கூலிக்கு மாரடிக்கிற கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள்! உட்கார்ந்து உண்டு, உண்டது செரிக்க உருண்டு பழக்கம் இல்லை! நேற்று முழுவதும் வேலை ஏதும் செய்யாதது, கொஞ்சம் மந்தமாக இருப்பதால், நடந்தாலாவது நன்றாகும் என்று எண்ணி வந்தேன்! தயவு பண்ணி, வழியை விடுகிறீர்களா?'' என்று பட்டென்று கை கூப்பிக் கேட்டாள்.

அவன் அசையாமல் நின்று இமையிடுக்கி நோக்கியதை அலட்சியம் செய்து, ''அப்புறம் இன்னொன்று! என் மகன் ஊர் சுற்றிப் பார்க்கவென்று போயிருக்கிறான்! என்னைத் தேடி, அவன் இங்கே கூட வரலாம்! இப்போதே கூட வேண்டுமானாலும்! என் பிள்ளை உங்களைச் சந்திப்பதை நான் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை! அதனால், அவன் வருவதற்குள் ப்ளீஸ்!...'' என்று கூப்பியிருந்த கைகளாலேயே, அவனது வீடு செல்லும் வழியை, ரஞ்சனி காட்டினாள்.

சொல்லாலும் செயலாலும், இதைவிட இளக்காரத்தைக் காட்ட முடியாது!

நரேந்திரனுக்கும் கொஞ்சம் உறைத்தது போலும்!

குழப்பம் கலந்த பார்வையுடன், மீண்டும் தலையசைத்து விட்டு, ஆற்றுக்கு எதிர்ப் புறமாகச் சாலையை நோக்கிச் சென்றான் அவன்!

ஆத்திரம் அடங்க, ரஞ்சனிக்குச் சற்று நேரமாயிற்று.

கொஞ்சமும் கூசாமல், என்ன கேள்வி கேட்கிறான்!

நல்லவேளை! உலாவலுக்கு நந்தனை உடன் அழைத்து வரவில்லை!

இவனைப் பார்த்து, இந்தப் பேச்சையும் கேட்டிருந்தால், அவ்வளவுதான்! என்ன என்ன, ஏன் ஏன் என்று அவன் வேறு, அவளைத் துளைத்து எடுத்திருப்பான்!

இங்கே இருக்கும்வரை, இந்த உன்னதத் தந்தையை, நந்தகுமாரன் சந்தியாது இருப்பதே நல்லது! எல்லோருக்குமே!

ரஞ்சனி இப்படி ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, தாய் சொன்னதற்கெல்லாம் பதவிசாய்த் தலையாட்டிய அவளுடைய அருமை மகன் சென்றது, தந்தையைத் தேடியே!

எங்கே செல்கிறான் என்று தெரிந்தால், தாய் தடுத்துவிடக் கூடும் என்ற பயத்தில், அது பற்றி, அவளிடம் நந்தன் மூச்சுக்கூட விடவில்லை! பொழுது போவதற்காகச் சும்மா ஊர் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருவதாக மட்டும்தான், அவன் ரஞ்சனியிடம் சொல்லியிருந்தான்.

செல்லும் இடம் பற்றிய விவரமும் அவனுக்குச் சொல்லளவில் தெரிந்திருந்தது.

ரயில் நிலையத்திலிருந்து காரில் வருகையில், நந்தன் தந்தையிடம், பெற்றவனது இருப்பிடம் பற்றி விசாரித்து அறிந்து கொண்டிருந்தான்.

நரேனுடைய விருந்தாளியின் குத்தலின் பாதிப்பிலிருந்து தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்வதில் ரஞ்சனி முழுமூச்சுடன் ஈடுபட வேண்டியிருந்ததால், மகனது கேள்வியையோ, நரேந்திரனின் பதிலையோ, அவள் கவனிக்கவே இல்லை!

எனவே நந்தன் தந்தையைத் தேடிப் போகக் கூடும் என்ற எண்ணமும் அவளுக்கு இல்லை!

அந்தச் சிற்றூரின் வாடகை மிதி வண்டி நிலையத்தில் இருந்த ஒரே சின்ன சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு, நந்தகுமாரன் தந்தையின் வீட்டுக்குத்தான் சென்றிருந்தான்.

அந்தப் பகுதியில் எல்லோரும் அறிந்த இடமான பண்ணை வீட்டைச் சென்று அடைவது, நந்தனுக்குக் கடினமாக இருக்கவில்லை.

ஆனால், அம்மாவுக்கே தெரியாமல், ரகசியமாகச் சந்திக்கச் சென்ற தகப்பன் வீட்டில் இல்லை. எப்போது வருவான் என்று தெரியாது என்று அறிந்ததும், சிறுவனின் உற்சாகமும் பரபரப்பும், ஊசி குத்திய பலூனாக ஒன்றுமில்லாமல் வடிந்து போயின!

அடுத்துச் செய்யக் கூடியது, இங்கு வந்த அடையாளமே இல்லாமல், மீண்டும் அத்தைப் பாட்டி வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவதுதான்! தந்தையைத் தேடி வந்ததைத் தாய் அறிந்தால், இன்னொரு முயற்சி செய்யக்கூட முடியாமல் போகலாம்!

திரும்பி வரும்போது, சைக்கிளின் டயர் வேறு முள்ளோ ஆணியோ குத்திக் காற்று இறங்கி விட்டது.

அவனுக்குக் கண்ணீர் வராத குறைதான்!

வருத்தத்துடன் சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு சாலை ஓரமாக நடக்கும்போதுதான் அந்த ஒலி நந்தனுக்குக் கேட்டது!

கார் ஹாரனின் ஒலி! அதுவும், அவனுடைய தந்தையின் காரின் ஹாரன் ஒலி!

தலையைத் தூக்கி, வளைந்து நெளிந்து வரும் சாலையைக் கவனித்தால், அடுத்த வளைவுக்கே அந்தச் சிவப்புக் கார் வந்துவிட்டது!

சட்டென சைக்கிளை விட்டு விட்டுச் சாலை மத்திக்கு ஓடி, இரு கைகளையும் உயர்த்திக் கொண்டு நின்றான்!

சே! காரை நிறுத்துவது என்றால், இப்படியா? பிள்ளை வளர்த்திருக்கும் அழகு!

முழுப் பலத்தையும் கூட்டி, பிரேக்கை அழுத்தி மிதித்துக் காரை நிறுத்தினான் நரேந்திரன்.

விபத்தைத் தவிர்த்துவிட்ட போதும், அவனுக்கு உடல் குலுங்கி விட்டது!

ஆவலோடு அருகில் ஓடி வந்த சிறுவனின் உற்சாகம் கவனியாது, "என்ன முட்டாள்தனம்!" என்று அதட்டிவிட்டான்!

நந்தகுமாரனின் முகம் அப்படியே வாடிப் போயிற்று.

கும்பிய முகத்துடன், "உங்களைப் பார்க்க வேணும் என்றுதான்ப்பா! காலையில், உங்கள் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்! ஆனால், அங்கே நீங்கள் இல்லை! திரும்பி வரும்போது பார்த்தேன்! ஹாரன் சத்தம் கேட்டு, எட்டிப் பார்த்தேன்! நீங்களே வந்தீங்களா... அதான்! ஆனால்... ஆனால், அப்பா, உங்களுக்கும் என்னைப் பிடிக்கலியாப்பா? அம்மா மாதிரியே திட்டுகிறீர்களே!" என்றான் கண்கலங்க.

நரேந்திரனுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது. "சேச்சே! அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லைப்பா. கார் கொஞ்சம் பிரேக் பிடிக்காமல் போயிருந்தாலும், உன் மேல் மோதி, உனக்கு அடி பட்டிருக்குமே! அந்தப் பயம்தான்! நீ ஒதுங்கி நின்று கையைக் காட்டியிருந்தால் கூட, நான் காரை நிறுத்தியிருப்பேனே!" என்று விளக்கம் கொடுத்தான்.

சிறுவனின் முகம் பளிச்சென்று மலர்ந்த போதும், பையன் பேச்சில், நரேந்திரனுக்கு ஒன்று உறுத்தியது.

உங்களுக்கும் என்னைப் பிடிக்கலையா என்றல்லவா பையன் கேட்டான்! அம்மா திட்டுவதாகவும் சொல்கிறான். அப்படியானால், ரஞ்சனி, அவளுடைய சொந்த மகனையே வெறுக்கிறாளா? என்ன அநியாயம்! அப்படி வெறுப்பவள், ஏன் பெற்றுக் கொண்டாள்?

பையன் முகத்தில் ஏக்கத்தைக் கண்டவனுக்கு, ரஞ்சனி மீது ஆத்திரம் வந்தது.

கள்ளமில்லாத சின்னப் பிள்ளையைப் பெற்று வைத்துக் கொண்டு வெறுப்பதற்கு, அவனை உருவாக்காமல் விட்டிருக்கலாம்! அல்லது, கருவிலேயே அழித்திருக்கலாம்!

காரின் பக்கத்துக் கதவைத் திறந்து விட்டான். ''ஏறிக் கொள்!'' என்றான் நந்தனிடம்.

ஆவலாக ஏறி உட்கார்ந்தவன், உடனே, ''ஐயையோ!'' என்று மீண்டும் காரை விட்டு இறங்க முற்பட்டான்.

''என்னப்பா?''

''அதோ!'' என்று, சற்றுத் தள்ளிக் கிடந்த சைக்கிளைக் காட்டினான் சிறுவன். ''வாடகை சைக்கிள், அப்பா. அதைக் கடையில் கொண்டு ஒப்படைக்காமல் எப்படி வருவது? அம்மா திட்டுவாங்க!'' என்ற பையனின் முகத்தில், ஏமாற்றம் அப்பியிருந்தது.

இதற்குத் திட்டுவது சரிதான் என்று உள்ளூர ஒப்புதல் அளித்தவனுக்குச் சிறுவன் வருந்துவதும் பிடிக்கவில்லை!

எனவே, காரை விட்டிறங்கிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

பெரிய சைக்கிளில் வந்த ஒருவன், நரேந்திரனைப் பார்த்ததும், சைக்கிளை நிறுத்தி, இறங்கி வந்து, அவனுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான். ''பண்ணைத் தம்பி சுகமா?

சின்னையா எப்ப வந்ததுங்க?'' என்று மரியாதையுடன் கேட்டான்.

''நேற்றுத்தான். எனக்கு ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டுமே, சிங்காரம்! இந்த சைக்கிள் சித்தூரில் எடுத்தது. சைக்கிள் கடையில் வண்டியை விட்டுவிட்டுப் போக முடியுமா? கட்டணம் எவ்வளவு ஆகிறதோ, கொடுத்துவிடு!'' என்று ஓர் ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை அவனிடம் நீட்டினான், நரேந்திரன்.

''இங்கல்லாம், இவ்வளவு ஆவாதுங்களே!'' என்றவாறு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டான் அந்த சிங்காரம்.

''மீதியை நீ எடுத்துக் கொள்!'' என்று எதிர்பார்த்த பதில் வரவும், முகம் மலர, சின்ன சைக்கிளை ஒரு கையில் பிடித்தபடி, சந்தோஷமாக அவன் கிளம்பி விட்டான்!

நந்தனின் விழிகள் வட்டமாய் விரிந்தன. ''என்னப்பா, நீங்கள்! ஐம்பது ரூபாயைத் தூக்கிக் கொடுத்து விட்டீர்களே! உங்கள் வீட்டுக்கு எதிரே, நான் காத்திருந்த நேரத்தையும் சேர்த்து, இரண்டு மணி நேரம்தான் ஆகியிருக்கும்! மொத்தம், மிஞ்சி மிஞ்சி ஐந்து ரூபாய்! சைக்கிளைப் பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டால், பணமே தர வேண்டாம் என்றுகூட, சைக்கிள் கடைக்காரன் சொன்னான்! நீங்கள், முழுதாக ஐம்பது ரூபாயைக் கோட்டை விட்டு விட்டீர்களே!'' என்று, கார் கிளம்பியதும் புலம்பித் தீர்த்தான் பையன்!

''ஐம்பது ரூபாய்! அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால், திட்டித் தீர்த்து விடுவார்கள்! ஊதாரித்தனம் வீட்டைக் கெடுக்கும் என்று, சொற்பொழிவு வேறு நடக்கும்!''

''சொற்பொழிவு மட்டும்தானா நடக்கும்? வேறு ஒன்றும் நடக்காதா?'' என்று அப்பாவி முகத்துடன் கேட்டான் நரேந்திரன்.

''ம்ம்ம்...'' என்று கண்ணை உருட்டினான் சிறுவன். ''இப்பல்லாம், அம்மா ரொம்ப அடிக்கிறதே இல்லைப்பா! ஆனால், நல்ல திட்டு விழும். என்னைத் திட்டி, அப்புறம் அம்மா அழுது... ஆனால் அடிக்க மாட்டார்கள்!''

''என்ன நீ? நான் என்னென்ன நடந்தது என்றுதானே கேட்டேன்?''

''அதுதான் சொன்னேனேப்பா! அவ்வளவுதான்! வேற ஒன்றும் நடக்காது!''

நம்பாத பாவனையுடன், ''நிஜமாகவா? ஆடு, மாடு, கோழி, கன்று ஒன்றுகூடவா நடக்காது? நம்ப முடியவில்லையே!'' என்றான் நரேந்திரன்.

திகைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, கை தட்டிக் குலுங்கிக் குலுங்கி நகைத்தான் பையன். ''அப்பா, இது கடி ஜோக்காப்பா? பிரமாதம்ப்பா! நீங்கள் ரொம்ப ஜோராகப் பேசுகிறீங்க, அப்பா! எனக்கு உங்களை ரொம்பப் பிடித்திருக்குப்பா!''

எத்தனை 'அப்பா' போடுகிறான்! ரஞ்சனி இவனுக்குத் தகப்பனைக் காட்டவே இல்லையா? இன்னும் ஏதேனும் திட்டமா? அல்லது, பழைய திட்டத்தை விடவே இல்லையா?

ஆனால், அதற்கு இத்தனை ஆண்டுகள் காத்திருப்பானேன்?

ஏதோ நினைவில் முகம் கடுக்க, காரை ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குத் திருப்பியவாறு, ''உன் அம்மா சொல்வித்தானே, என்னைப் பார்க்க வந்தாய்?'' என்று, கீழ்க்கண்ணால் பையனைக் கூர்ந்தான்.

கண்களில் பயச் சாயையுடன், ''ஐயோ! அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால், உங்கள் பக்கம் என்னைத் திரும்பக் கூட விட மாட்டார்கள், அப்பா! அதனாலே, ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கப் போவதாகப் பொய் சொன்னேன்ப்பா! இல்லாவிட்டா, அம்மா என்னை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கி விடுவார்கள்! அதனாலேயே, அம்மாவிடம் வழிகூடக் கேட்கவில்லை! நேற்று நீங்கள் சொன்னதை வைத்து, நானே கேட்டுக் கேட்டு வந்தேன். தயவு பண்ணி, நான் அங்கே வந்ததை நீங்களும் அம்மா கிட்டே சொல்லாதீங்கப்பா!'' என்று மிரட்சியுடன், சுற்றிலும் பார்த்தான் அவன்.

''பயப்படாதே! உன் அம்மா இங்கே வந்து விட மாட்டாள்!'' என்று நரேந்திரன் சிரித்தான்.

மெய்யாகவே, அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

தகப்பன் இவன் என்று சொல்லி வளர்த்திருக்கும் ரஞ்சனி இந்தப் பக்கம் இவன் வீட்டுக்கு மகனை அனுப்பி விட்டு அந்தப் பக்கம் மகன் அவனைச் சந்திப்பதே பிடிக்காதவள் போல நடித்தாளோ என்ற ஐயம் நரேந்திரனுக்கு.

பொய் சொல்லவோ, நடிக்கவோ அஞ்சாதவள் ரஞ்சனி என்பது, அவன் அனுபவத்தில் அறிந்த உண்மை ஆயிற்றே!

ஆனால், இந்த விஷயம் அப்படி இல்லை என்று ஆனதாலோ, என்னவோ, அவனுக்குத் தகப்பன் என்று அழைக்கும் இந்தப் பையனோடு கூடத் தடையின்றிச் சிரிக்க முடிந்தது போலும்!

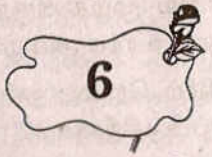

ஐஸ்கிரீம் பார்லரில், கார்னட்டோவையும் கஸாட்டாவையும் பையன் மிகவும் ரசித்து ரசித்து விழுங்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நரேந்திரனுக்கு, ரஞ்சனியின் மீது ரொம்பவே கோபம் வந்தது.

சின்னப் பிள்ளை! சொந்த மகன்! இவனுக்கு இது போலெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து மகிழாமல், என்னதான் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறாள்?

அவளும் மெலிவாகத்தான் இருக்கிறாள்!

அணிந்திருக்கும் உடையும் சிறப்பாக இல்லை! நேற்று சுந்தரி பக்கத்தில், அலுங்கிக் கசங்கிய உடையில் எவ்வளவு சாதாரணமாகத் தெரிந்தாள்! பிள்ளை அணிந்திருப்பதும், சாதாரண டெரிகாட்டன்! அவ்வளவாகக் கசங்காது. லேசில் கிழியாமல் உழைக்கும் அவ்வளவே!

உண்ணாமல் உடுக்காமல், அப்படி என்ன, எதற்குச் சேர்க்கிறாளாம்?

அல்லது, அதற்குக் கூட, அவள் சம்பாதிக்கவில்லையா?

அப்போது பிளஸ்டூ முடித்துவிட்டு, தபாலில்தான் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருவேளை... படிப்பை முடிக்கவே இல்லையோ? முடித்திருந்தாலும், நல்ல வேலை கிடைக்கவில்லையோ? வருமானம் சரியில்லாததால்... ஆசையை அடக்கி... பசியையும்கூட அடக்க நேர்ந்திருக்குமோ?

பையன் ஒல்லியாகத்தான் இருக்கிறான்! அவளும்கூட...

ஏதோ யோசனையில் மூழ்கியிருந்தவனின் கவனத்தை ஈர்க்க, சிறுவன் இருதரம் உரக்க அழைக்க வேண்டியிருந்தது.

அழைத்து, "ஐஸ்கிரீம் ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறதுப்பா! நீங்களும் கொஞ்சம் சாப்பிடுகிறீர்களா?" என்று பேப்பர் தட்டை நீட்டிக் கேட்டான்.

மனம் உருகிட, லேசாக முறுவலித்து, "இல்லையப்பா! நீயே சாப்பிடு! இன்னும் வேண்டுமா?" என்று வினவினான் நரேந்திரன்.

ஒரு கணம் கண்களில் ஆசை மின்னியபோதும், மறுப்பாய்த் தலையசைத்து, "இல்லைப்பா! ஐஸ்கிரீம் நிறையத் தின்றால், நல்லதில்லைன்னு, அம்மா சொல்லி இருக்கிறாங்கப்பா! அதனாலே போதும்!" என்றான் நந்தகுமாரன்.

"அம்மா சொன்னபடிதான் எல்லாம் செய்வாயா?"

பதிலேதும் கூறாமல், பையன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

"என்னப்பா, என்ன விஷயம்? அம்மா பேச்சுக் கேட்பதில்லையா?"

"பின்னே என்னப்பா? உங்களைப் பற்றிக் கேட்கவே கூடாது என்றால் எனக்குக் கோபம் வராதா? இப்போ எனக்கு, இன்னும்கூடக் கோபம்! இவ்வளவு நல்ல அப்பாவாக இருக்கிறீர்கள். உங்களை இதுவரை பார்க்கவே விடவில்லையே! நான் மட்டும், இந்த அம்மா என்ன சொன்னாலும், கேட்க வேண்டுமா?" என்று, அழுத்தத்துடன் கேட்டான் நந்தன்.

இவனிடம் என்னவென்று விளக்குவது?

சற்று யோசித்துவிட்டு, "நீ சின்னப் பையன், நந்தகுமார், பெரியவர்கள் விஷயம் சிலது உனக்குப் புரியாது, கொஞ்சம் பெரியவன் ஆன பிறகு அதெல்லாம் சொல்லலாம் என்று உன் அம்மா நினைத்திருக்கலாம்! இந்த வயதில்... ஏன், எந்த வயதிலும் தாயின் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பதுதான் நல்லது. மீறி நடந்தால், கடைசியில் நமக்குத்தான் துன்பமாகி விடும்!" என்று, எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, எதையோ நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான் நரேந்திரன்.

"ஆனால், உங்களைப் பார்க்கக் கூடாது என்கிறாங்களே! அதை எப்படிப்பா கேட்கிறது?" என்று ஆத்திரப்பட்டான் பையன்.

இவனுக்கு என்னவென்று பதில் சொல்வது? தன்னாலும் கூட, இவனை அடிக்கடி வந்து சந்திக்க முடியாது என்று, எப்படிப் புரிய வைப்பது?

முதலில், இவன் 'அப்பா, அப்பா' என்பதே குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிடக் கூடும்.

என்ன சொல்லி, எப்படி விளங்க வைப்பது? இப்படித் தந்தை முறை வைத்து அழைக்காதே என்றாலே, இந்தப் பிள்ளை உடைந்து விடுவான் போல இருக்கிறதே!

தர்ம சங்கடமான நிலையை அவனுக்கு ஏற்படுத்தி விட்டாளே என்று, ரஞ்சனி மீது, நரேந்திரனுக்குக் கோபம் வந்தது!

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்தச் சமயம் பார்த்து ஊருக்கு வந்தது வேறு!

எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத் தாயார் வருந்தி வருந்தி அழைத்தும், நரேந்திரன் ஊர்ப் பக்கம் வந்ததே இல்லை. பெற்றவள் பெரிதும் வருத்தப்படுகிறாளே என்று மனம் இளகியிருந்ததோடு, சில நிலப் பிரச்சினைகளும் அவனே நேரில் பார்க்க வேண்டிய அளவுக்கு அப்போது தலை தூக்கியிருந்தன. இதையும் பார்க்கலாம், கூடவே அம்மா வுக்கும் திருப்தியாக இருக்கும் என்று ஒருவாறு மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு வந்தால், இப்போதுதான், இவளும் இங்கே வந்தாக வேண்டுமா?

மனம் மீண்டும் குட்டையாகக் குழம்பி விட்டதே! இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இங்கேயே இருந்து, மீண்டும் அவனை நாசமாக்கப் போகிறாள்?

பூனைக்குட்டி உரசுகிற மாதிரி உரசிக்கொண்டு, ''அப்பா, எனக்கு உங்கள் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்று

ஆசையாக இருக்கிறதுப்பா!'' என்று சிறுவன் ரகசியம் பேசவும், அதற்கு மேல், அவனால் தாங்க முடியவில்லை. எழுந்து விட்டான்.

''என்னப்பா?'' என்ற பிள்ளையின் திகைத்த தோற்றத்தை, எப்படியோ போய்த் தொலைகிறான் என்று அலட்சியம் செய்யவும் அவனால் முடியவில்லை.

இந்த நிலைக்குக் காரணமான ரஞ்சனி மீதுதான் மீண்டும் அவனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. எல்லாக் கஷ்டங்களும் இருக்கட்டும். இப்போதைக்கு, இதிலிருந்து எப்படி மீள்வது?

''உன்னை அம்மா தேடுவாள் இல்லையா? அத்தோடு, எனக்கும் எவ்வளவோ வேலை இருக்கிறதே.''

நரேந்திரன் சொன்னது புரிந்தவன் போல, அதற்கு மேல் நந்தன் தயக்கம் காட்டவில்லை. எழுந்து, ''ஐஸ்கிரீமுக்கு ரொம்ப நன்றிப்பா!'' என்று முறைப்படி நன்றி தெரிவித்தான்.

மறுபடியும் மனம் நெகிழ, ''உனக்கு என்ன மாதிரி உடை பிடிக்கும், நந்து?'' என்று வினவியவாறே, நரேந்திரன் ஐஸ்கிரீம் பில்லுக்குப் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

தீகப்பனோடு ஒட்டி நடந்தவாறே, ''தீபாவளிக்கு முழு ஜீன்ஸ் வேணுமின்னு அம்மாவிடம் கேட்டேன்ப்பா! ஆனால், சீக்கிரமே குட்டையாகி, வீணாகிப் போகும்னு சொல்லி, அம்மா வாங்கித் தரலை! என் சினேகிதர்கள் எல்லாரிடமும் ஜீன்ஸ் இருக்குதுப்பா! மற்றவர்களுக்குத் தம்பி, தங்கை இருப்பதால், சின்னதாகிப் போனாலும் அவர்களுக்குப் போடலாமாம்! அதனால், வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்கிறார் கள். அப்படியானால், அம்மாவும் அவர்களைப் போலச்

சாமியிடம் போய், இன்னொரு பாப்பா வாங்க வேண்டியதுதானே? சொன்னால், அம்மா கவனித்துக் கேட்பது கூட இல்லை!" என்று பிள்ளை புகார் பட்டியல் படிக்க, தன்னை மீறி முகம் கறுக்க, ஒன்றும் சொல்லாமல், சும்மா நடந்தான் பெரியவன்.

இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல, ரஞ்சனிக்கும் சிரமமாகத்தான் இருந்திருக்கும்!

புத்திசாலித்தனமான கேள்விகள் வேறு.

துறுதுறுப்பான பையன்! கெட்டிக்காரனாகவும் தோன்றுகிறான். பேச்சுவாக்கில் வீட்டைப் பற்றிக் கேட்டு, தேடி வரவும் செய்துவிட்டானே!

பார்வதி அம்மாள் வசித்த சித்தூரின் எல்லையிலேயே பையனை இறக்கி விட்டுவிட்டுப் போகத்தான் நரேந்திரன் முதலில் எண்ணினான். ஆனால், சிறுவனை அவனோடு பார்த்த யாரேனும், ரஞ்சனியிடம் போய்ச் சொல்லக் கூடும். அப்போது, அவளுக்கு மறைத்துச் செய்ததாகத் தோன்றுமே என்ற எண்ணத்தில், வீட்டுக்கே கூட்டி வந்தான்.

வீட்டின் வெளியே இருந்த பைக்கும், சைக்கிளும் உள்ளிருந்து கேட்ட அவுட்டுச் சிரிப்புகளும், அவன் முகத்தைக் கடுக்க வைத்தன!

காரிலிருந்து நந்தன் இறங்கிக் கொண்டிருந்தபோதே வீட்டுக்குள்ளிருந்து, டாக்டர் உதயமூர்த்தியும், இன்னொரு வனும் வெளியே வந்தனர்.

இருவரும் சற்றுத் திகைத்தாற்போல நிற்க, நரேந்திரன் தானும் இறங்கி "என்ன டாக்டர், சிரிப்புச் சிகிச்சையா? ஊரே அதிர்கிறதே!" என்று கிண்டலாக வினவினான்.

ரஞ்சனியும், அவளுடைய கணவனும் பிரிந்துவிட்டது ஊர் அறிந்த விஷயம்! இன்றைக்கு அவள் இருக்கும் வீட்டு வாயிலில் நிற்கிறான் என்றால், நிலைமை வந்திருந்த இருவருக்குமே புரியாத நிலை! நல்லதாக மாறக் கூடுமோ என்ற நலம் நாடும் ஆவலும் அவர்களுக்கு இருந்தது.

எனவே, வாய் தவறி எதையாவது சொல்லி, சீராகும் உறவைக் கெடுத்து விடக் கூடாதே!

சொல்வது அறியாமல் இருவரும் தடுமாறுகையில், அவர்களை வழியனுப்பவென்று பின்னோடு வந்த ரஞ்சனி, கணவனுக்குப் பதில் சொன்னாள். "வாய் விட்டுச் சிரித்தால், நோய் விட்டுப் போகும் என்பது பழமொழி! அநியாயமாய் அழ வைத்து, உள்ள ஆரோக்கியத்தையும் கெடுப்பவர்கள் பெருகி வரும் இந்த நாளில், சிரிக்க வைத்துக் குணப் படுத்துகிறீர்களே, உதயண்ணன்! என் பாராட்டுகள்!" என்றாள் அவள்.

"புரையோடிவிட்ட புண்களைச் சிரித்துக் குணப்படுத்த முடியாது! வலிக்க வலிக்க, அறுத்துத்தான் ஆக வேண்டும்! வேதனைக்குப் பயந்தால், உயிரே போய்விடும்! அப்படித் தானே, டாக்டர்? நான் சொல்வது சரிதானே?" என்று விடாமல் கேட்டான் நரேந்திரன்.

பேச்சு வேறு எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பது புரியாத மக்குகள் அல்ல, வந்தவர்கள்! ஆனால், என்னதான் பிரிந்து இருந்தாலும், கணவன் மனைவிக்கிடையே குறுக்கிடுவது சரியல்லவே! அவர்களுக்குள் என்ன நடந்ததோ? மணமான முப்பதே நாட்களில், ஆளுக்கொரு திசையாகப் பிரிந்து சென்றது மட்டும்தான் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

ஆயினும், நேரடியாகக் கேட்டுவிட்டதால், ''அது... புண்ணைப் பொறுத்தது...'' என்று தொடங்கி, உதயமூர்த்தி தடுமாற, ரஞ்சனி குறுக்கே புகுந்தாள்.

''உதயண்ணன், இதுவரை இங்கே ஒரே வைத்தியராக இருந்து நடத்திய தனிக்காட்டு ராஜ்யம் குளோஸ்! இதோ, இன்னொரு மருத்துவரும் வந்தாயிற்று! ஆனால்.. ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் அரை வைத்தியன் என்பார்கள்! அப்படியானால், முழு வைத்தியன் ஆவதற்கு, இரண்டாயிரம் பேரைக் கொன்றிருக்க வேண்டுமே! முழுசாய்க் கொல்வது எப்படியோ? ஆனால், குற்றுயிரும், குலையுயிருமாய் விடப்பட்ட ஒருவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்! அதனால், இவர் வைத்தியர்தான் என்பதும், எனக்கு நிச்சயம்!'' என்றாள் ரஞ்சனி விழிகளில் ஆத்திரப் பளபளப்புடன்.

உரையாடல் அபாயகரமாகப் போவதை உணர்ந்து, ''அப்போது, நான் கிளம்புகிறேன், ரஞ்சனிம்மா! நேரம் கிடைக்கிறபோது, நம்ம கடைக்கு ஒரு தரம் வந்து விட்டுப் போ! வேண்டியதை எடுத்துக் கொள்ளுகிறதோடு, கடையிலே இன்னும் என்ன பண்ணலாமின்னு, எனக்கு யோசனையும் சொல்லு! இப்ப போய் வரட்டுமா?'' என்று எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு, ஜவுளிக் கடைப் பெருமாள் சைக்கிளில் கிளம்பினான்.

இன்னொரு நோயாளியை வீட்டில் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று; உதயமூர்த்தியும் நில்லாமல் நழுவி விட்டான்.

அவன் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு, ''அழகான பெண்கள் கூட, அடுத்தவரை அரை உயிர் ஆக்குவதில் வல்லவர்கள்தான். உதாரணம் வேண்டுமானால் தரட்டுமா? ஆனால், சொல்லத்

தேவையே இல்லாமல், உன் சக்தி பற்றித்தான் உனக்கே தெரியுமே!'' என்றான் நரேந்திரன் கிண்டலாக! ஆனால், இப்போது வந்து, சிரித்து மகிழ்ந்துவிட்டுப் போனவர்களுக்குத் தான் கொஞ்சமேனும் தெரியுமோ, என்னவோ, பாவம்!'' என்றான் தொடர்ந்து.

நாராசம்போல நாக்கில் நரம்பே இல்லாமல் என்னமாகப் பேசுகிறான்!

வெறுப்புடன் திரும்பியபோது, வெகு தூரத்தில் வள்ளியம்மை ஆடி ஆடி வந்து கொண்டிருப்பது, ரஞ்சனியின் பார்வையில் பட்டது.

அவள் மட்டும் நரேந்திரனை இங்கே பார்த்துவிட்டால், வேறு வினையே வேண்டாம்!

வீட்டு மாப்பிள்ளையை உள்ளே அழைத்து விருந்து உபசாரம் செய்யாமல் விடவே மாட்டாள்!

அவளது வயதான கண்கள் அருகில் வந்து, அடையாளம் காணுமுன், இவனை அனுப்பியாக வேண்டும்.

''உங்களுக்கு எத்தனையோ வேலைகள் இருக்கும். அதை விட்டு, அனாவசியமாக இங்கே எதற்காக வரவேண்டும்? வீட்டில் விருந்தாளி வேறு!'' என்று அவனை விரட்ட முயன்றாள்.

''நந்தகுமாரை வழியில் பார்த்தேன். சரி, வீட்டில் கொண்டு விட்டுவிட்டுப் போகலாமே என்று அழைத்து வந்தேன்!'' என்று விளக்கம் கொடுத்தான் நரேந்திரன்.

உன்னைப் பார்க்கும் ஆவலில் வந்துவிடவில்லை என்று தெளிவு படுத்துகிறானாக்கும்!

''ஊரார் பிள்ளைகளுக்கு உபகாரம் செய்யும் பணி யெல்லாம் தொடங்கி யிருக்கிறீர்கள் போல! செய்த பாவங்களுக்குக் கழுவாயா?'' என்றாள் குத்தலாக.

''பாவம் செய்தால்தானே பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும்?'' என்றான் அவன் பதிலுக்கு. ''தெரிந்தவர்கள் பையன்! தொலைந்து போனால், வருந்துவார்களோ என்று நினைத்தது கூடத் தப்பு போலத் தெரிகிறதே!''

அவள் வருந்துவாளே என்று அழைத்து வந்தானாமா? கொதித்துக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு. ''அடுத்தவர் வருத்தம் பற்றி, இவ்வளவு அக்கறை என்றால், நம்பவே முடியவில்லையே...'' என்று ஏளனமாக மொழிந்தவள், பெற்றவர்களின் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள முயன்றவாறு, மாறி மாறி இருவரின் முகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு நந்தன் நிற்பதைக் கவனித்தாள்.

இந்தப் பேச்சு வார்த்தையில், நந்தனுக்கு என்னென்ன புரிந் திருக்கும்? என்னென்ன கேள்வி கேட்டுத் தொணதொணப்பான்?

''சுற்றி முடித்தாயிற்று என்றால், போய்க் கைகால் கழுவு! சும்மா நின்று, பெரியவர்கள் பேச்சை வாய் பார்க்காதே!'' என்று கண்டிப்பான குரலில் கட்டளையிட்டு, அவனை உள்ளே அனுப்ப முயன்றாள்.

அதட்டலுக்குப் பணிந்து, மகன் உள்ளே போக வேண்டுமே என்றிருந்தது அவளுக்கு! பழைய நந்தன் என்றால் அப்படிக் கவலைப்படத் தேவையே இராது! இப்போதைய பிள்ளை, அப்படியில்லையே!

அவள் உள்ளூரப் பயந்தது போலவே, நந்தகுமாரன் வீட் டினுள் செல்ல மனமின்றித் தந்தையை அண்ணாந்து பார்த்தான்.

அவனது தலையில் கை வைத்து, ''போம்மா! அம்மா சொல்லுகிறார்கள் இல்லையா? வாழ்க்கையில் மீறக் கூடாத ஒன்று உண்டு என்றால், அது அம்மாவின் வார்த்தைதான்! அதைத் தட்டி நடப்பவர்கள் நிச்சயமாகக் கஷ்டப்படுவார்கள்! அதனால், இப்போதே, அம்மாவுக்குப் பணியக் கற்றுக்கொள்! மற்றவர்களைப் போலப் பட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாம்!'' என்று புத்தி சொன்னான் தந்தை.

அதாவது, தன்னைப் போலப் பட்டுத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதாம்!

பெற்றவளின் பேச்சைக் கேளாமல், பிடிவாதம் பிடித்து, ரஞ்சனியை மணந்து, நரேந்திரன் பெரும் இடும்பைக்கு ஆளாகி விட்டானாம்!

அவனைப் போல, நந்தனும் நடந்து, துன்பப் படக் கூடாதாம்!

என்ன மாதிரிப் புத்திமதி!

ஆக, அன்றையக் கீழ்ப் படியாமையை ஈடு கட்டத்தான், இப்போது தாயின் சொல்படி விவாகரத்து நோட்டீஸ் அனுப்பியாகிறதா?

பெற்றவள் உள்ளூரப் பொருமிக்கொண்டு இருக்கையில், மீண்டும் ஒரு தரம் தந்தையின் பார்வையைச் சந்தித்துவிட்டு, நந்தகுமாரன் வீட்டினுள் சென்றான்.

பொருமிப் புகைந்து கொண்டிருந்த ரஞ்சனி, இந்தப் பார்வைப் பரிமாற்றத்தைக் கவனியாது, ''அப்படி அன்னைக் குப் பணிந்ததால்தான், அந்த நோட்டீஸ் வந்ததா?'' என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் நரேந்திரனிடம் கேட்டாள்.

''எனக்குச் சுய மூளையே இல்லை என்று எண்ணமா? முப் பத்து மூன்று வயதிலுமா, சரியான முடிவெடுக்க முடியாது?''

அதாவது, இருபத்து மூன்று வயதில் அவளை மணக்க முடிவெடுத்தது தப்பாம்!

அத்தோடு, இந்த மண விலக்கு முடிவும், இவனாக எடுத்ததுதான்! பெயரளவில், அவளுடைய கணவனாக இருப்பதுகூட, இப்போது நரேந்திரனுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

அவளைக் கை கழுவத் துடிக்கிறான்! அதை அவளுக்கும் தெளிவாகவே தெரிவிக்கிறான்! குத்திக் குத்தி, என்னமாகப் பேசுகிறான்!

எதிரில் நின்ற கணவன் தன் தவிப்பை அறிந்துவிடாமல் தடுக்க, ரஞ்சனி வெகுவாக நடிக்க வேண்டியிருந்தது.

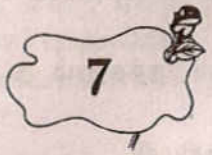

மீண்டும், அன்று இரவும், ரஞ்சனியால் நன்கு உறங்க முடியவில்லை!

இந்த ஊருக்கு வந்தது பெரிய தப்போ என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

இல்லையில்லை! அதைத் தப்பு என்று சொல்வதுதான் தப்பு! அவள் அனாதையாக நின்றபோது ஆதரவு கொடுத்த அத்தை, உடம்பு சரியில்லை வா என்று அழைத்த பிறகு, வராமல் இருந்திருந்தால், அதுதான் பெரிய தப்பாக இருந்திருக்கும்.

செய்ந்நன்றி கொன்ற பிழை!

பிரச்சினை இங்கே வந்ததில் இல்லை!

முன்னேயும் இருமுறை வந்துதானே இருக்கிறாள்!

அப்போதெல்லாம் இந்தப் பக்கம் எட்டிப் பாராமல் இருந்த நரேந்திரன் இந்தச் சமயம் பார்த்து இங்கே வந்திருக்கிறானே, அதுதான் பிரச்சினையாகி விட்டது!

எந்தத் தகப்பனை மறக்க வேண்டும் என்று, மகனை ஊர் விட்டு அழைத்து வந்தாளோ, அந்தத் தகப்பனை அவன் தினமும் பார்க்க நேரும்படி ஆகிவிட்டதே!

எவனை மறப்பது அவளுக்கு நல்லதோ, அவனைத் தினமும் சந்திக்க வைத்து, மனதை மேலும் ரணமாக்கித் துடிக்க வைக்கிறதே, அந்த விதியைத்தான் நொந்து கொள்ள வேண்டும்!

வார்த்தைகளால் என்னமாய்க் குத்திக் கிழிக்கிறான்!

ஏன் மாட்டான்? அந்தக் கலையில்தான், அவன் மகா வல்லவன் ஆயிற்றே!

ஏற்கெனவே ஒரு தரம் வார்த்தைகளால் அவளைக் கொல்லாமல் கொன்றவன் அல்லவா?

என்ன வார்த்தை சொன்னான்!

நந்தனை - அப்போது அவளது வயிற்றுச் சிசுவாக இருந்தவனை - அவனுடைய பிள்ளை இல்லை என்று விட்டானே!

அந்தக் கொடிய வினாடிகளை என்றனும் மறக்கக் கூடுமா?

அவனுடைய தாய் சொன்ன மாதிரி, அப்போதே அவன் முடிவு செய்து விட்டான் -

சாதாரண நிலையில் உள்ள ஒரு அனாதைப் பெண்ணை, அவன் தாயாரின் மொழியில் சொல்வது என்றால், கூலிக்கு

மாரடிப்பவளை, கண நேர மயக்கத்தில் மணந்தது தப்பு என்று உணர்ந்து, அவளைத் தன் வாழ்வை விட்டு விரட்டியே ஆக வேண்டும் என்ற முடிவு செய்திருக்கிறான்!

பல பேர் பார்க்கத் தாலி கட்டித் திருமணம் செய்து கொண்டவளை, அப்படி எளிதில் கை கழுவிவிட முடியாதல்லவா?

அதனால் சொல்லத் தகாத அபாண்டப் பழி சொல்லி, மிரட்டி ஓட வைத்தான்! வார்த்தைகளால் அவளைக் கொல்லாமல் கொன்றானே!

இந்த அழகில், அவளல்லவா, அவனை அரை உயிராக்கி னாளாம்!

அவனால் அவள் சாகாமல் இருந்ததல்லவா, அதிசயம்! நந்தன் மட்டும் இல்லை யென்றால், அவளைப் புதைத்த இடத்தில், இப்போது புல்... புல்லென்ன, பெரிய மரமே வளர்ந்து, கப்பும் கிளையுமாக நின்று கொண்டிருக்கும்!

படுத்திருக்க மாட்டாமல் எழுந்து சென்று, நந்தனின் அருகே போய் அமர்ந்தாள்.

நிலவின் ஒளி முற்றத்தின் வழியே கசிந்து வந்து, நந்தனின் முகத்தை ஓரளவு தெளிவாகவே காட்டியது.

ஆனால், வழக்கமான ஆறுதல் உண்டாக மறுத்தது. இதுவரை, மனம் கலங்கும் சமயங்களில், எனக்கு என் மகன் போதும் என்று எண்ணித் திடம் கொள்வாளே, அது இப்போது முடியவில்லை.

அவளுடைய மகனுக்குத் தந்தை அல்லவா பெரிதாகத் தோன்றுகிறான்!

அவனைத் தன் பிள்ளையே இல்லை என்று சொன்ன தந்தை!

உள்ளூரப் பரிதாபம் மேலிட, மகனை மெல்ல வருடினாள்.

தூக்கம் லேசாகக் கலைந்து புரண்டு படுத்தவன், "அப்பா, இந்தக் காரிலே..." என்று ஏதோ முனகவும், நெஞ்சு பதறக் கையை இழுத்துக் கொண்டு எழுந்து விட்டாள்.

மகனது கனவிலும் அவனா? இது எங்கே போய் முடியக் கூடும்? அவளது உள்ளம் உடைந்தது போல, மைந்தனின் மனமும் நொறுங்கிப் போகுமா?

மனங்களை உடைப்பவனிடம் அன்பு வைத்தால், அப்படித்தானே ஆகும்?

மீண்டும் படுக்கப் பிடிக்காமல், பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு, வெளியே சென்று, கிணற்றடி துவைக்கிற கல் மீது அமர்ந்தாள். மனம் கலைகிறபோது, அவ்வப்போது அமர்கிற கல்தான்! பெற்றோரின் ஏக்கத்தில்... பிறகு...

பழைய நினைவுகள் முட்டி மோதிக் கொண்டு மனத் திரையில் குழுமின.

பண்ணை வீட்டில் அன்று கணக்கை எழுதிக் கூட்டல் கழித்தல்களைச் சரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, சாண்டல் களைக் கழற்றாமலே உள்ளே வந்த நீளக் கால்களைத்தான், ரஞ்சனி முதலில் கவனித்தது!

பொதுவாகப் பண்ணை வீட்டுக்குள் யாரும் செருப்புப் போட்டுக் கொண்டு வருவதில்லை! அவ்வளவு மரியாதை!

அதிலும், கணக்கெழுதும் அறையில் சுவாமி படங்கள் வேறு இருக்கும்! எனவே, தலை தூக்கிப் பராமலே, "காலணியை வெளியே கழற்றி வைத்துவிட்டு உள்ளே வர வேண்டும்!" சற்றுக் கண்டிப்பான குரலில் கூறியவள், தொகையைக் கூட்டுவதிலேயே தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள்.

இடையில் விட்டுவிட்டால், மறுபடியும், முதலிலிருந்து கூட்ட வேண்டுமே!

திடுமெனக் கணக்குப் புத்தகத்தில் நிழல் விழுகிறதே என்று பார்த்தால், அவன் அவ்வளவு அருகில் வந்து நின்று கொண்டிருந்தான்!

மிரண்டு போய் எழுந்து, ''ஏ.. யா.. யார் நீங்கள்? மமரியா.. தையாக வெளியே போகா விட்டால், ஆட்களைக் கூப்பிடுவேன்!'' என்று அவனை மிரட்ட முயன்றாள்.

''ஆட்களை நீயென்ன கூப்பிடுவது? நானே வரச் சொல்லுகிறேன்!'' என்றுரைத்து விட்டு, ''மாரிமுத்து, வைகுண்டம், கென்னடி.. எல்லாரும் இங்கே வாருங்கள்!'' என்று அதிகாரமாக அழைத்தான் அவன்.

விழிகள் வட்டமாக அகல விரிய, அவள் திகைத்து நிற்கையிலேயே, அவன் அழைத்தவர்களில் இருவர் வேகமாக ஓடி வந்தனர். ''அய்யா, கென்னடி கடைக்குப் போயிருக் கிறாங்க! அவன் வந்ததும் வரச் சொல்லட்டுங்களா?'' என்று விளக்கமும் கொடுத்து வினவினர்.

கேள்வியாய்ப் புருவத்தை ஏற்றி இறக்கி, ''கென்னடி கடைக்குப் போயிருக்கிறானாமே, என்ன செய்வது? அவனை அப்புறமாகக் கூப்பிட்டுக் கொள்ளலாமா?'' என்று அவன் கண்ணில் சிரிப்புடன் கேட்கவும் ரஞ்சனிக்கு மிகவும் வெட்கமாக இருந்தது.

வீட்டு எஜமானனை, வேலையாட்களைக் கொண்டு விரட்டப் போவதாக மிரட்டியிருக்கிறாள்! என்ன மடத்தனம்!

நல்ல வேளையாக, அவன் வேடிக்கையாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்!

அவன் மட்டும் கோபப் பட்டிருந்தால், அவளது வேலையே போயிருக்குமே!

பிறகும்கூட, அவன் கோபப்பட்டு விடக் கூடாதே என்று, ''எனக்கு நீங்கள் யார் என்று தெரியாது சார்!'' என்று தடுமாறியபடியே மன்னிப்புக் கேட்டு முடித்தாள்.

நரேந்திரனோடு, ரஞ்சனியின் முதல் சந்திப்பு அது!

அந்த முதல் சந்திப்பே, அவள் மன்னிப்புக் கேட்பதில்தான் முடிந்திருக்கிறது என்பதையே உணராமல், அந்தச் சந்திப்பை நினைத்து நினைத்து மகிழ்ந்தாளே! அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் அளவுக்கு அவள் கீழிறங்கி விட்டது பற்றி எண்ணவே, அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

இன்னும் கீழாக இறங்கக் கூடுமோ என்ற யோசனையும் வரவில்லை.

ஆனால், ஈர்ப்பு அவளுக்கு மட்டுமாக இல்லை!

மறுநாள் வீட்டுக்குத் திரும்புகிற வழியில், நரேந்திரன் வந்து காத்திருக்கவும், அவளுக்கு உச்சி குளிர்ந்து போயிற்று.

அதனால்தான், அவ்வளவு விரைவில், நீராகக் கரைந்து விட்டதோ?

யார் என்ன என்று விவரம் கேட்டான்.

அவனிடம் பேச, அவளுக்கும் தயக்கமே தோன்றவில்லை.

அவனும் எந்த விதத் தயக்கமும் இன்றி, அவனைப் பற்றிய விவரங்களை எல்லாம் சொன்னான்.

வீட்டுக்குத் தேவையான தானியங்கள் பயிரிடுவது தவிரப் பல ஆண்டுகளாக, இங்கே பெரும்பான்மை நிலங்களைக் குத்தகைக்கு விடுவது என்று ஆகிவிட்டதாம்! அதை மாற்றிப்

பயிர்த் தொழிலைக் கைக் கொள்ளுவதற்கு உரிய படிப்பை அவன் படிக்கவில்லையாம். அதனால், சில நண்பர்களோடு சேர்ந்து, அடிப்படை எலக்ட்ரானிக் பொருட்கள் தயாரிக்கும் நிறுவனம் ஒன்று தொடங்கப் போகிறானாம்!

பெரிய நிறுவனம் ஒன்றில், அவனும் நண்பர்களும் பயிற்சி எடுத்து முடித்து விட்டார்களாம்! அவனுடைய தாயார் சகுந்தலாதேவிக்கும் இது சம்மதம்தானாம். ஆனால், அரசின் சிறு தொழில் நிறுவனத்தில் கடன் வாங்கித் தொழில் நடத்துவதில், அவளுக்கு விருப்பம் இல்லையாம்! இங்கே சும்மா துருப்பிடித்துக் கிடக்கும் பணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளச் சொல்லுகிறாளாம் அன்னை! மற்ற இரு நண்பர்கள் வீட்டிலும் இதே எண்ணம்தான்.

தொழில் நன்கு வளர்ச்சி அடையுமுன், அதிலிருந்து கடனை அடைக்கப் பணம் எடுத்தால், தொழில் வளர்ச்சி அவ் வளவு வேகமாக இராதாம்! அத்தோடு, வீட்டில் பணம் இருக்கும் போது கடன் வாங்குவானேன் என்பது, தாயின் வாதம்!

சரி என்று பணம் வாங்கிப் போகத்தான் வந்திருக்கிறான்.

தொழிலைத் தொடங்கி விட்டால், அதன் பிறகு, விருப்பம் போல அலைய முடியாதல்லவா? அத்தோடு, படிப்பு முடிந்த பின், தொழில் பற்றிய பேச்சு வார்த்தையை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வரும் வரை, சென்னையிலேயே இருந்து விட்டானாம். தொழிலைத் தொடங்கி விட்டாலும், கொஞ்ச காலம், அங்கே இங்கே என்று சுற்ற முடியாது! எனவே, இந்த முறை, தொடர்ந்து கொஞ்ச நாள் தங்கியிருந்துவிட்டுப் போகப் போகிறான்.

''எவ்வளவு நாட்கள்?'' என்று பயந்துகொண்டே கேட்டாள் அவள்.

''அங்கே, தொழிலுக்கு, அரசிடம் அனுமதி, இடம் பார்த்து அடித்தளம் அமைப்பது போன்ற வேலைகளை நண்பர்கள் செய்து முடிப்பதற்குச் சுமார் இரண்டு மாதங்கள் ஆகும். அதுவரை இங்கேதான் இருப்பேன்!'' என்றான் அவன்.

''அப்பாடி!'' என்று அவள் மனதை மறையாது பெருமூச்சு விட, கண்டு கொண்டு அவன் சிரிக்க, ரஞ்சனியின் முகம் ரோஜாப்பூ ஆனது!

ஒற்றை விரலால் அவள் கன்னத்தைத் தொட்டு, இன்னமும் சிவக்க வைத்தான், அவன்.

ஒருவருக் கொருவர் ஈடுபாட்டை ஒத்துக் கொள்ள, இருவருக்குமே நான்கு நாட்கள்தான் தேவைப்பட்டன! அவ்வளவு வேகம்! அவ்வளவு ஆவல்!

அவளுக்கும்கூடத் தயக்கமே தோன்றவில்லை. அந்த அளவுக்கு முதல் பார்வையிலேயே மனதைப் பறி கொடுத்திருந்தாள் ரஞ்சனி.

வேலை நடுவே, குறுக்கே நெடுக்கே வந்து, அவள் கவனத்தை அவன் ஈர்ப்பதில்லை. ஏனெனில், கவனம் கலைவதால் ஏற்படும் பிசகுகளைச் சரி செய்து முடித்து, அவள் கிளம்பத் தாமதம் ஆகிவிடுகிறதாம்! அதனால், மாலைத் தனிமையின் கால அளவு மிகவும் குறைந்து விடுகிறதாம்!

அவளுக்குப் பெருமையும், பூரிப்பும்தான். அத்தோடு, அவளது ஆவலும் கொஞ்சமும் குறைந்ததாக இருக்கவில்லை.

அதனால்தான், சட்டென்று அவளை, அப்படி அவனால் சொல்ல முடிந்ததா?

அல்லது, அவனுடைய தாயார் சொன்னதுபோல, அவளை அகற்றத்தான், அப்படித் திட்டமிட்டானா?

எவ்வளவு யோசித்தாலும், வேறு முடிவுக்கு வழியில்லை!

எண்ணில் அடங்காத எத்தனையோ தடவைகளைப் போல, எப்படி முடிந்தது என்ற தவிப்புதான், ரஞ்சனிக்கு இப்போதும் உண்டாயிற்று.

ஆனால், அன்றைக்கு இந்த மாதிரி எதையும் எதிர்பார்க்கக் கூடத் தோன்றாமல், உல்லாசமும் உற்சாகமுமாய் வளைய வந்தாள். மாலை வேலை முடிந்தால், துள்ளிக் கொண்டு கிளம்புவாள்.

வழியில், நரேந்திரன் காத்திருப்பான் அல்லவா?

சகுந்தலா தேவிக்குச் சந்தேகம் வந்தது போலும்.

அன்று வேலை முடிகிற நேரத்தில், அருகில் வந்து, ''என்ன ரஞ்சனி, பலகாரம் சாப்பிட்டாயா?'' என்று பரிவுடன் விசாரித்தாள்.

இவ்வளவு பிரியமாகக் கேட்கிறவள், மகனின் விருப்பத்துக்கு மாறு சொல்லவா போகிறாள் என்று எண்ணும்போதே, மரியாதை நிமித்தம் தான் எழுந்து நிற்பதை உணர்ந்து ரஞ்சனி உள்ளூரத் துணுக்குற்றாள்.

இவ்வளவு பந்தா பார்க்கும் எஜமானி அம்மாள், அவளிடம் வேலை பார்க்கும் பெற்றோரற்ற ஒரு சாதாரணப் பெண்ணை, மகனுக்கு மணமுடித்து வைப்பாளா?

முதல் முறையாக, ரஞ்சனியின் நெஞ்சு கலங்கியது.

அவளது கலக்கம் சரியே என்பதுபோலப் புன்முறுவல் செய்து, ''இப்போது கொஞ்சம் கூட்டல், கழித்தல், இரண்டு மூன்று கடிதங்கள் மட்டும்தான். விரைவிலே வேலையை முடித்துக்கொண்டு ஓடி விடுகிறாய். தம்பிக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டால், உறவு, நட்பு என்று எல்லோருக்கும்

விவரம் தெரிவிக்கக் கடிதம் எழுதி முடிக்குமுன் உனக்குக் கை ஓய்ந்து போய்விடும்!'' என்று ஓர் அழகிய பெண்ணின் படத்தைக் காட்டினாள். ''பெண் எப்படி இருக்கிறாள், பார்! தஞ்சைப் பக்கம்! பழைய ஜமீன் குடும்பம்! சொத்திலும், அந்தஸ்திலும் எங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் பொருத்த மானவர்கள்!''

கண்ணீரை அடக்கிக் கொள்ள, ரஞ்சனி அரும்பாடு பட வேண்டியிருந்தது!

அன்றைய தினத்தைப் பொறுத்த வரையில், சகுந்தலாதேவி நடப்பைச் சொன்னதாக ரஞ்சனி எண்ணினாளே தவிர, தன்னை விரட்டுவதற்காகக் கூறியிருக்கக் கூடும் என்று கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை.

பெற்ற தாய்! சம நிலையில் மகனுக்குப் பெண் பார்த்திருக்கிறாள், பெற்றவள் சொல்லுக்கு, நரேன் பணிந்துதானே ஆக வேண்டும்?

ஏழு நாள் ஆசை, கனவில் கண்ட தனம் என்பார்களே, அது போலச் சுவடே இல்லாமல் மறைந்துவிடப் போகிறது என்று எண்ணித் தவித்தாள்.

எதையும் காட்டிக் கொள்ள முடியாமல், ''இதோ வருகிறேன்...'' என்று குளியலறைக்கு ஓடிச் சென்று முகத்தை நன்கு நீர் அடித்துக் கழுவிக் கண்ணீரை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்தாள்.

புன்னகையோடு காத்திருந்த பண்ணைக்காரம்மாவிடம், ''பெண் அழகாக இருக்கிறாள், அம்மா!'' என்று அவளது நிலைமைக்குத் தக்கபடி சொல்லிப் படத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தாள்.

படத்தை ரசனையுடன் பார்த்து, ''பின்னே? என் பிள்ளைக்கு எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டாமா? ஒரு பொருத்தம் குறைந்தாலும், எட்டிக்கூடப் பார்க்க மாட்டேனே!'' என்றாள் பெரியவள் தீர்மானமாக.

நம் கனவுகள் அவ்வளவுதான் என்று, அடக்கமாட்டாமல் வழிந்த கண்ணீருடன், வழக்கத்தை விடத் தாமதமாக ரஞ்சனி வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்ல, அப்போதும் காத்திருந்து அவளைச் சந்தித்தான் நரேந்திரன்.

அவளது வாட்டத்தின் காரணத்தை அறிந்ததும் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

''பைத்தியம்! அம்மாக்கள் அப்படித்தான் ஆசைப் படுவார்கள்! ஆனால், திருமணம் எனக்கா? வேறு யாருக்குமோவா? தாலியை எடுத்து நான்தானே கட்ட வேண்டும்? இந்தக் கைகள், உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தாலிகட்டாது! கவலைப்படாதே!'' என்று உறுதியான குரலில் தெளிவாகக் கூறி, அவளைத் தேற்றி அனுப்பியவன், பிடிவாதமாகத் தாயிடம் திருமணத்துக்கு அனுமதி வாங்கி விட்டான்!

''பெரிய அளவிலே செய்தால், அத்தனை பேருக்கும் விளக்கம் சொல்லி மாளாது! அதனால், ஏதாவது கோயிலில் வைத்து, மாலை மாற்றி, எளிமையாகச் செய்யலாம்!'' என்றாளாம் சகுந்தலாதேவி.

அத்தை பார்வதிக்கும், இந்தத் திருமணத்தில் அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லைதான்! ஆனால், முனைந்து தடுக்கவும் இல்லை! எப்போதும் போல, ரொம்பப் பட்டுக் கொள்ளாத நிலை! ஆனால், கோயிலில் என்றாலும், திருமணத்தை முறையாக நடத்தும்படி மட்டும் கேட்டுக் கொண்டாள்.

''கட்டாயம்!'' என்று நரேந்திரன் கூற, அதுவே நடந்தது.

திருமணம் வரை பிரச்சினை எழவில்லை. அதன்பிறகு...

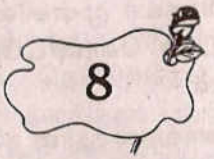

பண்ணைத் திருமணம் என்கிற அளவுகோலை வைத்துப் பார்த்தால், பொன் வைக்கும் இடத்தில் பூ என்பார்களே, அது போலத்தான் அவர்கள் திருமணம்!

அதுவும்கூட, ரோஜாவோ, மல்லிகைப் பந்தோ அல்ல! மழை பெய்தால், சாலையோரம் பூத்துக் குலுங்கும் காட்டுப் பூதான்.

தாயின் சில நகைகள், பண்ணையில் தந்த சம்பளப் பணம் தவிர, பணமோ பொருளோ, ரஞ்சனியிடம் கிடையாது! எப்போதும் போல, ஓரளவுக்கு மேல், பார்வதி தன் பணத்தைச் செலவு செய்யத் தயாரில்லை. ஆனால், அவளுடைய பழைய மாணவ மணிகளின் பெரும் போக்கினால், மளிகைச் சாமான், காய்கறி, பூ, துணிமணி போன்றவைக்குப் பஞ்சமில்லாமல், திருமணமும் விருந்தும் நல்லபடியாகவே நடந்தன. மேளம்கூட அப்படி அமைந்ததுதான்!

ரஞ்சனியைப் பொறுத்த வரையில், இதெல்லாம் பெரிதாக அவள் மனதில் படவே இல்லை. யார் யார் என்ன கொண்டு வந்தார்கள் என்று சகுந்தலா அம்மாள் விசாரிக்க, மகிழ்ச்சியோடு விவரம் தெரிவித்தபோதுகூட, அந்த வினாடியோடு, அதெல்லாம் அவளது மனதை விட்டு அகன்று போயின.

அவளது மனம் முழுக்க நிறைந்திருந்தவன் நரேந்திரன் தான்!

அறிந்தவர், தெரிந்தவர் முன்னிலையில், நரேந்திரனின் கையால் தாலி கட்டிக் கொண்டபோது, ரஞ்சனி தேவ லோகத்தில் இருந்தாள்.

அதே போல உணர்வதாகத்தான் நரேந்திரனும் அப்போது சொன்னான்!

ஆனால், அவள் உணர்ந்தது, உயிரோடு ஒன்றிவிட்ட, உள்ளார்ந்த காதலில்!

அவன் சொன்னது, அனுபவித்ததும் அலுத்து மறைந்து போய் விடக் கூடிய வெறும் இனக் கவர்ச்சி வேகத்தில் என்பது, பிறகுதான் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

திருமணமான பிறகு, திருநெல்வேலி, குற்றாலம், கன்னியா குமரி என்று, அந்தப் பக்கம் இருந்த முக்கியமான இடங் களுக்கு, நரேந்திரன் மனைவியை அழைத்துப் போனான்.

வெளியூர் போவதைத் தெரிவிப்பதோடு, ஏதேனும் வாங்கி வர வேண்டுமா என்று கேட்பதற்காக, ரஞ்சனி அத்தை வீட்டுக்குப் போய் வருவாள். தேவைப்பட்ட நேரத்தில் ஆதரித்து வளர்த்த அத்தை என்று, மரியாதை நிமித்தமாகவும் செல்வதுண்டு. 'காலத்தினால் செய்த உதவி ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது' அல்லவா? அத்தோடு, பிறந்த வீட்டு உறவு பார்வதி அம்மாள் மட்டும்தானே?

சில சமயங்களில், நரேன் அவளோடு போவான்.

திரும்பி வந்தால், அங்கே அத்தை வீட்டில் யார்யார் இருந்தார்கள், என்ன நடந்தது என்று சகுந்தலா தேவி கேட்பதுண்டு.

மாமியார் இறங்கி வந்து தன்னிடம் பேசிப் பழகுகிறாள் என்று, ரஞ்சனி மகிழ்ச்சியோடு, விலாவாரியாக விவரம் தெரிவிப்பாள்,

மாணவர்களுக்கு இருக்கும் பிரியம், மாணவிகளுக்குக் கிடையாது போலத் தெரிகிறதே என்று மாமியார் ஆச்சரியப்பட, பூக்காரி தனத்தைப் பற்றி, ரஞ்சனி எடுத்துச் சொன்னாள். ''தினமும் ஒரு கை நிறைய அரும்பு கொணர்ந்து தந்துவிட்டுப் போவாள், அத்தை! அதைத் தொடுத்து, பாதி சுவாமி படங்களுக்கு வைத்துவிட்டு, மீதியை நான் வைத்துக் கொள்ளுவேன்!'' என்றாள் மருமகள்.

''என்னவோ, அவள் ஒருத்திக்காவது குரு பக்தி இருந்ததே! இல்லாவிட்டால், உன் அத்தை வீடு, ஆண்கள் மட்டுமே வருகிற இடமாகிப் போகும்!'' என்று விட்டுப் போனாள் சகுந்தலா அம்மாள்.

பெண் மாணவிகள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள் என்று, ரஞ்சனிக்கு உள்ளூர உறுத்தலாக இருந்தது. பள்ளிகளில் பையன்களுக்குப் போலவேதானே, பெண்களுக்கும் கற்றுத் தருகிறார்கள்?

பழைய மாணவர்கள் அளவு பழைய மாணவிகள் வரக் காணோமே என்று நரேனும் ஒரு தரம் குறிப்பிட்டான்.

நல்ல வேளையாக, அவன் அதைப் பார்வதி அம்மாளின் முன்னிலையிலேயே சொல்ல, ரஞ்சனிக்கு வருத்தமாக இருந்த போதும், பார்வதியிடம் அதற்குப் பதில் இருந்தது!

''இந்தப் பையன்கள் போலத் தனியே சுற்ற, இங்குள்ள பெண்களுக்கு உரிமை கிடையாதே! பெண்களில் பலர், திருமணமாகி வெளியூருக்குச் சென்று விடுகிறார்கள். உள்ளூரிலேயே இருந்தாலும், குழந்தை குட்டி என்று

ஆகிவிட்டால், வீட்டோடு பெண்களைச் சங்கிலிகொண்டு கட்டினாற்போல ஆகி விடுகிறதே!'' என்று ஆசிரியை கொடுத்த விளக்கம், மருமகளுக்கு ஆறுதல் அளித்தது.

''உதய மூர்த்தி, பெருமாள், கந்தப்பன் இவர்களை அடிக்கடி உன் அத்தை வீட்டில் சந்திப்பது ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. உன்னிடம் வேறு, ரொம்பச் சாதாரணமாகப் பேசுகிறார்களே!'' என்று நரேந்திரன் ஒரு தரம் சொன்னான்.

ஆனால், இதையெல்லாம் ரஞ்சனி பெரிதாக நினைத்தது கிடையாது.

அவளது ஆனந்தமான வாழ்க்கையில், சுருதி பேதத்துக்கே இடம் இருக்கவில்லை.

இரவு முழுவதும் உல்லாசமும் சல்லாபமுமாக நேரம் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தது.

பகலில், அவ்வப்போது, ஏதோ வேலையாக, நரேந்திரன் வெளியே செல்ல நேர்ந்தாலும், அவனைப் பற்றிய நினைவிலேயே காலம் செல்ல, அதுவும் ரஞ்சனிக்கு இனிமையாகவே இருந்தது. சென்ற காரியம் முடிந்து விட்டால், அப்புறம் மீண்டும் சொர்க்க போகம்தான்.

எல்லாம், அந்தப் பொல்லாத நாள் அணுகி வரும் வரை!

நாலைந்து நாட்களாக, ரஞ்சனிக்கு ஏனோ வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டே இருந்தது.

''ருசியாக இருக்கிறது என்று உருளைக் கிழங்கு வறுவலை வைத்து வைத்துத் தின்றதால், வாய்வாக இருக்கும்! தானாகச் சரியாகிவிடும்,'' என்று சகுந்தலா அம்மாள் சொன்னது சரியாக இருக்கக் கூடும் என்று இளசுகள் இருவருமே எண்ணிக் கொண்டு சும்மா இருந்து விட்டனர்.

பிறகும், ஒருநாள் நரேந்திரன் வெளியே சென்றிருந்த போது, மாமியாரேதான், ''நாள் கணக்கைச் சரிபார்த்தாயா?'' என்று கேட்டுவிட்டு, ''ஏய், கென்னடி...'' என்று வேலையாளிடம் ஏதோ சொல்வதற்காக எழுந்து சென்றாள்.

பிரமித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தாள் ரஞ்சனி.

அவள் அம்மா ஆகப் போகிறாளா?

பதினெட்டாவது பிறந்த நாள் முடிந்து ஒரு வாரத்தில் திருமணம்! அதன் பிறகு நாற்பது நாள்கூட ஆகவில்லை! அதற்குள்...!

நரேனும் அவளும் சேர்ந்து, ஓர் உயிரையே உருவாக்கி விட்டார்களே!

குழந்தை ஆணா, பெண்ணா? யாரைப் போல இருக்கும்? அவனைப் போலக் குட்டியாக ஒரு குழந்தை மடியில் கிடப்பது போன்ற கற்பனையில் ரஞ்சனியின் உடம்பு முழுவதும் புல்லரித்தது.

கணவன் எப்போது வருவான் என்று வாசலையே பார்த்த வண்ணம், வழி மேல் விழி வைத்துக் காத்துக் கிடந்தாள்.

மிகவும் தாமதமாக வீடு வந்த கணவனின் முகத்தில் இருந்த வாட்டத்தை, ரஞ்சனி பெரிதாக நினைக்கவில்லை.

வேலையினால் வந்த சோர்வாக இருக்கலாம். ஆனால், என் சேதியைக் கேட்டால், சோர்வு மறந்து துள்ளிக் குதிக்க மாட்டானா என்று எண்ணியவளாய், ''உங்களுக்கு ஒரு நல்ல சேதி சொல்ல, எவ்வளவு நேரமாகக் காத்துக் கிடக்கிறேன், தெரியுமா?'' என்றாள் கொஞ்சலாக.

தோளில் படிந்திருந்த கையை மெல்ல விலக்கியவாறு, ''நானும்கூட, உனக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லியாக வேண்டிய

நிலையில்தான் இருக்கிறேன், ரஞ்சனி. ஆனால், அது... அது நல்ல சேதி அல்ல!'' என்று சோர்ந்த குரலில் தொடங்கியவன், மேலே பேசுவதற்குச் சிரமப்பட்டான்.

தொழில் தொடங்குவதில் ஏதோ பிரச்சினையாக இருக்கும் என்பது ரஞ்சனியின் ஊகமாயிற்று.

போகட்டுமே! என்ன பிரமாதம்? ஒரு தொழில் போனால், இன்னொன்றைத் தொடங்க முடியாதா என்ன? அப்படி யென்ன, இல்லாத குடும்பமா? ஒரு தொழிலும் செய்யாவிட்டாலும், பல தலைமுறைக்கு உட்கார்ந்து சாப்பிடச் சொத்து உள்ளவன்தானே? வயிற்றுக்கே இல்லாதவன் போல என்ன வருத்தம் இது? அதுவும் இன்று பார்த்து...!

தன் நல்ல சேதிக்கு முன்னதாக, வேறு எந்த எதிர்மறை விஷயத்தையும் கேட்க அவளுக்கு மனமில்லை. எனவே, அவசரமாக, ''இதோ பாருங்கள்! உங்கள் கெட்ட சேதி எதுவானாலும், இன்றைக்கு, குறைந்த பட்சமாக இப்போது, அதைச் சொல்ல வேண்டாம்! முதலில் நான் சொல்லும் நல்ல செய்தியைக் கேட்டு விடுங்கள்! அந்த சந்தோஷத்தில், எந்தத் துன்பமும் உங்களுக்கு மறந்து போய்விடும்!'' என்றவள், சற்றுத் தள்ளிப் போய், அவன் முகத்தை நன்கு பார்க்கும் விதமாக நின்று கொண்டாள்.

இப்போது இருக்கும் வாட்டம் மாறி, நேர் எதிராக அவன் முகம் மகிழ்ச்சியில் மலர்வதைப் பார்த்து ரசிக்க வேண்டுமாம்!

கணவன் முகத்தையே பார்த்தபடி, நாணமும் பெருமையும் கலந்த புன்னகையோடு, ''நீங்கள் அப்பா ஆகப்போகிறீர்கள், நரேன்!'' என்று பெருமிதத்தோடு தன் செய்தியைத் தெரிவித்தாள்.

நரேந்திரனின் முகம் மாறத்தான் செய்தது! சோகமும் மறைந்து போயிற்று.

ஆனால், அதற்கு மேல், அவள் எதிர்பார்த்த உணர்ச்சிகள் எதுவும் அவன் முகத்தில் வெளிப்படவில்லை. நேர் மாறாகப் பொங்கிப் பெருகிய ஆத்திரத்தில், அவன் முகம் சீறிச் சினந்தது!

''என்ன உளறுகிறாய்?'' என்ற கேள்வியும் பயங்கரக் காட்டு மிருகத்தின் உறுமலாக வெளிப்பட்டது.

நரேந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற புதிதில் ஓயாமல் நினைத்து நினைத்து நொந்த நிகழ்ச்சிகள் - கொஞ்சம் மனதில் திடம் வந்த பிறகு நினைக்கவே கூடாது என்று பிடிவாதமாக ஒதுக்கி வைத்தவை எல்லாம் காட்டாற்று வெள்ளத்தின் வேகத்துடன் கண் முன்னே நடப்பது போல மனத்திரையில் திரைப் படமாக ஓடிக் கொண்டிருக்க, அதைத் தடுக்கும் வல்லமையற்று ரஞ்சனி சும்மாதான் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அந்தந்த நேரத்து உணர்வுகளை அனுபவித்தபடி, அவற்றை இழந்து விட்டதை எண்ணி ஏங்கியபடி...

அதிலும் அந்தக் கடைசி நாள் நிகழ்ச்சி கல்லில் பொறித்தாற்போல, அவளது மனதில் பதிந்துவிட்டிருந்தது போலும்! நடந்தது எல்லாம் இம்மி பிசகாமல் துல்லியமாக, அப்படியே நினைவு வந்தது!

நரேந்திரனின் உடலின் விரைப்பு, புருவச் சுழிப்பு, கண்களின் சிவப்பு, முகத்தின் கோபக் கன்றல்... நெஞ்சைக் குளிரடித்த உறுமல்... எல்லாமே!

சற்று நேரம் ரஞ்சனிக்குத் தன் கண், காது எதையுமே நம்ப முடியவில்லை.